

Studii Biblice
Trimestrul II / 2020

Cum să interpretăm Scriptura

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Caracterul unic al Bibliei.....	2
<i>Studiul 2</i>	6
Originea Bibliei.....	6
<i>Studiul 3</i>	10
Isus, apostolii și Biblia.....	10
<i>Studiul 4</i>	14
Biblia - sursa de autoritate a credinței noastre.....	14
<i>Studiul 5</i>	18
Sola Scriptura.....	18
<i>Studiul 6</i>	22
De ce este nevoie de interpretare?.....	22
<i>Studiul 7</i>	26
Limbaj, text și context.....	26
<i>Studiul 8</i>	30
Cartea Geneza și facerea lumii (I).....	30
<i>Studiul 9</i>	34
Cartea Geneza și facerea lumii (II).....	34
<i>Studiul 10</i>	38
Biblia ca istorie.....	38
<i>Studiul 11</i>	42
Biblia și profeția.....	42
<i>Studiul 12</i>	46
Interpretarea pasajelor dificile.....	46
<i>Studiul 13</i>	50
Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.....	50

28 martie – 3 aprilie

Caracterul unic al Bibliei

Textul de memorat: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”
(Psalmii 119:105)

Alcătuită din 66 de cărți și scrisă de-a lungul a mai bine de 1 500 de ani, pe trei continente (Asia, Africa și Europa), de peste 40 de autori, Biblia este unică. Nu există nicio altă carte, sacră sau religioasă, asemenea ei. Nici nu este surprinzător. La urma urmei, este Cuvântul lui Dumnezeu.

În prezent există peste 24 600 de manuscrise ale Noului Testament care s-au păstrat din primele patru secole după Hristos. Dintre manuscrisele originale ale lui Platon mai există numai 7 exemplare, de la Herodot, doar 8 manuscrise, iar de la *Iliada* lui Homer au supraviețuit ceva mai multe - 263 de exemplare. Numărul semnificativ mai mare de manuscrise ale Noului Testament constituie o dovadă puternică ce confirmă integritatea textului.

Biblia a fost prima carte despre care se știe că a fost tradusă, prima carte din Vest tipărită și prima carte distribuită pe scară largă în atât de multe limbi, încât poate fi citită de 95% din populația lumii de astăzi.

Biblia mai este unică și datorită conținutului și mesajului ei, care se concentrează asupra lucrării pe care a făcut-o Dumnezeu de-a lungul istoriei, în vederea răscumpărării omului. Această istorie este întrepătrunsă cu profeția, prezentând planurile lui Dumnezeu pentru viitor și Împărăția Sa veșnică. Biblia este Cuvântul viu al lui Dumnezeu, deoarece același Duh al lui Dumnezeu prin care a fost dată inspirația Scripturii (2 Timotei 3:16,17) ne este făgăduit nouă, credincioșilor de astăzi, pentru a ne călăuzi în tot adevărul când studiem Cuvântul (Ioan 14:16,17; 15:26; 16:13).

Duminică, 29 martie – Cuvântul viu al lui Dumnezeu

Chiar înainte de moartea sa, Moise, autorul primelor cinci cărți ale Bibliei, prezintă înaintea poporului o cântare (Deuteronomul 31:30; 32:1-43).

1. Cum descrie Moise Cuvântul lui Dumnezeu și puterea sa în viața evreilor care erau chiar la hotarul țării făgăduite? Deuteronomul 32:45-47

În aceste ultime cuvinte ale lui Moise găsim un îndemn puternic. Cerându-le să-și „pună la inimă” cuvintele pe care Dumnezeu li le transmisese prin el, Moise dorea să scoată în evidență faptul că privirea israeliților trebuia să rămână ațintită spre Dumnezeu și spre voia Lui pentru viața lor. Învățându-i aceste cuvinte și pe copii, fiecare generație urma să transmită mai departe planul mântuirii prezentat de Dumnezeu prin legământ. Ei nu trebuiau să aleagă la care cuvinte să ia seama, ci să păzească sau să asculte de „toate cuvintele legii acesteia” (vers. 46).

La sfârșitul istoriei acestui pământ, Dumnezeu va avea un popor care va rămâne credincios întregii Scripturi, adică va păzi poruncile lui Dumnezeu și va avea credința lui Isus (Apocalipsa 12:17). Acești oameni vor rămâne credincioși învățăturilor Bibliei, căci ea asigură nu doar viață din belșug pe acest pământ, ci un destin veșnic în casa pe care Isus o pregătește pentru noi (Ioan 14:1-3).

2. Ce legătură este între Cuvântul care S-a făcut trup și revelația și inspirația Scripturii? Ioan 1:1-5,14; 14:6

Întreaga Scriptură vorbește despre Isus. Venirea Lui în trup ca Mesia a fost împlinirea făgăduințelor din Vechiul Testament. În faptul că El a trăit, a murit, a înviat și S-a înălțat la cer nu avem doar confirmarea Scripturii, ci, chiar mai mult, avem marea făgăduință a vieții veșnice într-o existență cu totul nouă.

Citește din nou Deuteronomul 32:47. Cum ai trăit personal adevărul care spune că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu „nu este un lucru fără însemnătate”? De ce credința în Dumnezeu și ascultarea de Cuvântul Său nu sunt în zadar?

Luni, 30 martie – De către cine și unde a fost scrisă Biblia?

Diversitatea autorilor, a locurilor și a condițiilor ne oferă o mărturie unică a faptului că Dumnezeu este preocupat să transmită istoria și solia Sa pentru oamenii foarte diferiți care sunt destinatarii ei.

3. Ce știm despre scriitorii biblici și mediul social în care au trăit? Exodul 2:10; Amos 7:14; Ieremia 1:1-6; Daniel 6:1-5; Matei 9:9; Filipeni 3:3-6; Apocalipsa 1:9

Biblia a fost scrisă de autori din medii foarte diferite și aflați în situații diverse. Unii au scris din palat, alții, din închisoare, din exil, iar alții, în timpul călătoriilor misionare pentru răspândirea Evangheliei. Au avut o educație și ocupații diferite. Moise ar fi putut să ajungă împărat, Daniel a slujit în poziții înalte. Alții au fost simpli păstori. Unii erau foarte tineri, alții, foarte în vârstă. În ciuda acestor deosebiri, toți aveau un lucru în comun: erau chemați de Dumnezeu și inspirați de Duhul Sfânt să scrie solii pentru poporul Său, indiferent când și unde au trăit.

De asemenea, unii au fost martorii evenimentelor relatate. Alții au cercetat personal evenimentele sau au folosit cu grijă documente existente (Iosua 10:13; Luca 1:1-3). Dar toate cărțile Bibliei sunt inspirate (2 Timotei 3:16). Tocmai de aceea Pavel spune că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea... pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Dumnezeu care a creat limbajul omenească îi înzestrea pe cei aleși să transmită gânduri inspirate demne de încredere și de nădejde în cuvinte omenești.

„Dumnezeu a binevoit să-i transmită lumii adevărul Său prin slujitori omenești, iar El Însuși, prin Duhul Său Sfânt, i-a calificat și i-a făcut în stare pe oameni să îndeplinească lucrarea Sa. El le-a îndrumat mintea în alegerea lucrurilor pe care să le spună și să le scrie. Comoara a fost încredințată unor vase de lut, totuși nu este mai puțin de origine cerească.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 26

Autori diferiți, în situații diferite, dar toți ne descoperă același Dumnezeu - acest adevăr extraordinar ne confirmă veridicitatea Cuvântului Sfânt.

Marti, 31 martie – Biblia și profeția

Biblia este unică printre alte lucrări religioase cunoscute, deoarece profețiile și scrierile profetice alcătuiesc aproape o treime din conținutul ei. Faptul că găsim în ea atât profeția, cât și împlinirea ei în timp este foarte important pentru viziunea pe care o avem despre Biblie, pentru că Dumnezeu care acționează în istorie cunoaște viitorul și l-a descoperit mai dinainte profeților Săi (Amos 3:7). Biblia nu este doar Cuvântul viu sau Cuvântul istoric, ci este și Cuvântul *profetic*.

4. Ce detalii despre venirea lui Mesia ne descoperă versetele de mai jos? Geneza 49:8-12; Psalmii 22:12-18; Isaia 53:3-7; Daniel 9:2,27; Mica 5:2; Maleahi 3:1; Zaharia 9:9

Există cel puțin cincizeci și cinci de profeții mesianice în Vechiul Testament, chiar mult mai multe dacă adăugăm și tipologia (studiul ceremoniilor din Vechiul Testament care arată că și jertfele erau, de fapt, un fel de profeții despre Isus). Aceste profeții fac referire la detalii foarte exacte: „toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda” (Geneza 49:10); El Se va naște în Betleemul din Iuda (Mica 5:2); El va fi „disprețuit și părăsit de oameni”, va fi lovit, acuzat pe nedrept, totuși nu va deschide gura pentru a Se apăra (Isaia 53:3-7); mâinile și picioarele Sale aveau să fie străpunse și hainele Lui, împărțite între ei (Psalmii 22:12-18).

Faptul că aceste profeții din Vechiul Testament au fost împlinite cu atâta precizie în viața, moartea și învierea Domnului Isus dovedește că ele sunt inspirate, sunt descoperiri date de Dumnezeu, și că Isus a fost cu adevărat cine a spus El, dar și alții, că era. Isus Însuși a rostit profeții, la fel ca prorocii din vechime, cu privire la moartea și învierea Sa (Matei 17:22,23; Luca 9:21,22), căderea Ierusalimului (Matei 24:1,2) și a doua Sa venire (Ioan 14:1-3). Astfel, vedem că întruparea, moartea și învierea Sa au fost prezise de Biblie și împlinirea acestor profeții ne asigură de credibilitatea ei.

Care sunt motivele care te fac să crezi în Isus și în moartea Sa pentru noi? Împărtășește-le în grupă. De ce sunt atât de convingătoare aceste dovezi?

Miercuri, 1 aprilie – Biblia și istoria

În comparație cu alte cărți considerate sfinte, Biblia nu prezintă doar gândurile filozofice ale unui om (ca Buda sau Confucius), ci redă intervențiile lui Dumnezeu în istorie în succesiunea lor spre împlinirea unui plan precis, care are în vedere: (1) făgăduința cu privire la Mesia și (2) a doua venire a lui Isus. Acest progres este specific credinței iudeo-creștine, în contrast cu viziunea ciclică a multor altor religii, din Egiptul antic până la religiile răsăritene moderne.

5. Ce ne învață următoarele pasaje nu doar despre adevărul istoric al învierii lui Hristos, ci și despre semnificația lui pentru fiecare, personal? 1 Corinteni 15:3-5,51-55; Romani 8:11; 1 Tesaloniceni 4:14

Mărturia evangheliilor și a lui Pavel este că Isus a murit, a fost îngropat, a fost înviat din morți și S-a arătat mai multor oameni. Această mărturie este susținută de martorii care l-au pus trupul în mormânt și, mai târziu, au văzut mormântul gol. Martorii l-au atins pe Isus și au stat la masă cu El. Maria Magdalena, Maria (mama lui Isus) și alte femei l-au văzut ca Hristos cel înviat. Ucenicii au vorbit cu El pe drumul spre Emaus. Isus li s-a arătat pentru a le da marea trimitere a Evangheliei. Pavel scrie că, dacă mărturia Scripturii nu este crezută, atunci propovăduirea și credința noastră sunt în „zadar” (1 Corinteni 15:14). Alte traduceri spun „nule și fără valoare” (REB) sau „nefolositoare” (NIV). Ucenicii afirmă că „a înviat Domnul cu adevărat” (Luca 24:34). Termenul grecesc *ontos* face referire la un lucru care a avut loc efectiv. El este tradus prin „cu adevărat”, „cu siguranță” sau „chiar așa”. Ucenicii dau mărturie că „a înviat Domnul cu adevărat”.

Hristos este prezentat și ca „pârğa” celor adormiți (1 Corinteni 15:20). Adevărul istoric care ne spune că Hristos a înviat din morți și astăzi trăiește este garanția că și ei vor fi înviați la fel ca El. Toți cei drepti „vor învia în Hristos” (vers. 22). Termenul folosit aici sugerează o acțiune creatoare, când toți cei „care sunt ai lui Hristos” sau Îi rămân credincioși vor fi înviați „la venirea Lui” (vers. 23), „la cea din urmă trâmbiță” (vers. 52).

De ce făgăduința învierii este atât de importantă în credința noastră, în special în lumina învățaturii că cei morți dorm? De ce fără ea, credința noastră ar fi în zadar?

Joi, 2 aprilie – Puterea transformatoare a Cuvântului

6. Ce schimbare a adus în viața lui Iosia și a întregului popor descoperirea Cărții Legii? 2 Împărați 22:3-20

În anul 621 î.Hr., când Iosia avea doar douăzeci și cinci de ani, Hilchia, marele-preot, a găsit „cartea Legii”, posibil primele cinci cărți ale lui Moise sau, mai specific, Deuteronomul. În timpul domniei tatălui său, Amon, și a nelegiuitului său bunic, Manase, acest sul s-a pierdut din cauza închinării la Baal, la Astartea și „înaintea întregii oștiri a cerurilor” (2 Împărați 21:3-9). Când a auzit condițiile legământului, Iosia și-a sfâșiat hainele de supărare, dându-și seama cât se îndepărtaseră el și poporul de închinarea la adevăratul Dumnezeu. De îndată a început o reformă în toată țara, nimicind înălțimile și distrugând idolii. După ce a terminat, în Iuda a rămas un singur loc de închinare: Templul lui Dumnezeu de la Ierusalim. Așadar, descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu duce la convingere, pocăință și puterea de a face o schimbare. Această schimbare a început cu Iosia și apoi s-a extins în tot Regatul lui Iuda.

7. Ce asigurare avem că Biblia are puterea de a ne schimba viața și de a ne arăta calea spre mântuire? Ioan 16:13; Ioan 17:17; Evrei 4:12; Romani 12:2

Una dintre cele mai puternice mărturii despre puterea Bibliei este viața schimbată a unui om. Cuvântul arată păcatul și viciul și ne descoperă firea noastră pământească și nevoia de un Mântuitor.

O carte unică așa cum este Biblia, ancorată în istorie, plină de profeții și cu puterea de a transforma viața, trebuie interpretată într-un mod unic. Ea nu poate fi interpretată ca orice altă carte, căci Cuvântul *viu* al lui Dumnezeu trebuie înțeles în lumina unui Hristos *viu* care a făgăduit că va trimite Duhul Său să ne călăuzească în „tot adevărul” (Ioan 16:13). Fiind o descoperire a adevărului lui Dumnezeu, Biblia trebuie să conțină propriile principii interne de interpretare, care pot fi descoperite studiind modul în care au folosit Scriptura autorii ei și felul în care au fost călăuziți de ea când i-au permis să se interpreteze singură.

Vineri, 3 aprilie – Un gând de încheiere

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și dovada experienței.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 7

Mulți oameni au murit pentru că au pus la loc de cinste Cuvântul lui Dumnezeu și i-au rămas credincioși. Unul dintre ei a fost dr. Rowland Taylor, un preot englez care a trăit în timpul domniei reginei Maria I (cea sângeroasă). El s-a împotrivit impunerii liturghiei catolice în parohia sa din Hadley. După ce a fost dat afară din biserică și ridiculizat pentru că a stat de partea Scripturii, el a apelat personal la episcopul de Winchester, lordul cancelar, dar acesta l-a trimis la închisoare și apoi la moarte pe rug. Chiar înainte de moartea sa, în 1555, el a spus următoarele: „Oameni buni! Nu v-am propovăduit nimic altceva decât Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu și lecții pe care le-am luat din cartea aceasta sfântă a lui Dumnezeu, sfânta Biblie. Am venit astăzi aici pentru a o pecetlui cu sângele meu.” - John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs*, rescrisă și actualizată de Harold J. Chadwick, p. 193. Dr. Taylor a fost auzit repetând Psalmul 51 chiar înainte de a fi aprins focul și de a-și da ultima suflare.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. „Scripturile, o apărare sigură”; și *Hristos, Lumina lumii*, cap. „Să nu vi se tulbure inima”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 48-54

1. A cui răscumpărare este atât de scumpă, încât nu se va face niciodată?
2. Unde cere Dumnezeu să fie adevărul?
3. Care sunt jertfele plăcute lui Dumnezeu?
4. Ce vrea Dumnezeu să vadă când Se uită de la înălțimea cerurilor?

Evanghelizare, subcapitolul „Cunoașterea îndeaproape a oamenilor”

5. Ce trebuie să facă cei care îi învață pe oameni atunci când văd în auditoriu o persoană care pare interesată?

4 aprilie – 10 aprilie

Originea Bibliei

Textul de memorat: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi, care credeți.” (1 Tesaloniceni 2:13)

Modul în care percepem și înțelegem originea și natura Scripturii are un impact major asupra rolului pe care Biblia îl are în viața noastră și în biserică. Felul în care interpretăm Biblia este influențat și modelat în mare măsură de înțelegerea procesului revelației și inspirației. Când vrem să înțelegem corect Scriptura, în primul rând trebuie să ținem seama de modul de interpretare pe care îl găsim chiar în ea. Nu putem studia matematica cu ajutorul metodelor empirice folosite în biologie sau sociologie. Nu putem studia fizica folosind aceleași instrumente ca pentru istorie. Nici adevărurile spirituale ale Bibliei nu vor fi cunoscute și înțelese corect prin metodele ateiste care abordează Biblia ca și cum Dumnezeu nu ar exista, ci modul în care interpretăm Scriptura trebuie să ia în serios dimensiunea divino-umană a Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, ca să putem să o interpretăm corect, noi trebuie să abordăm Biblia cu credință, nu cu scepticism sau îndoieli metodologice.

În această săptămână vom studia câteva aspecte fundamentale ale originii și naturii Bibliei care ar trebui să aibă impact asupra modului în care o interpretăm și o înțelegem.

Duminică, 5 aprilie – Revelația divină a Bibliei

1. Ce spune Petru despre originea mesajului profetic al Scripturii? 2 Petru 1:19-21

Apostolul Petru spune că profeții au fost insuflați de Duhul Sfânt în așa măsură, încât conținutul soliei lor era de la Dumnezeu. Nu ei au inventat mesajul. Mesajul profetic al Bibliei nu are la bază „basmе meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1:16), ci este de origine divină și de aceea putem afirma că este adevărat și demn de încredere. „Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, mânați de Duhul Sfânt” (vers. 21, NKJV). Dumnezeu a fost la lucru în tot procesul de revelație prin care le-a făcut cunoscută voia Sa oamenilor aleși.

Comunicarea verbală directă între Dumnezeu și anumiți oameni este un adevăr de netăgăduit al Scripturii. Tocmai de aceea Biblia are o autoritate specială, divină, și noi trebuie să luăm în considerare elementul divin atunci când interpretăm Scriptura. Deoarece Dumnezeul nostru sfânt este Autorul suprem, cărțile Bibliei sunt pe drept numite „Sfintele Scripturi” (Romani 1:2; 2 Timotei 3:15).

Ele au fost date și cu scop practic - sunt de folos „ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17).

Noi avem nevoie de ajutorul Duhului Sfânt pentru a putea aplica în viața noastră ce ne-a descoperit Dumnezeu în Cuvânt. Petru spune că interpretarea Cuvântului divin descoperit al lui Dumnezeu nu ține de păreri personale. Noi avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt pentru a-i înțelege corect sensul.

Scriptura spune: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7). Termenii biblici pentru „revelație” exprimă ideea că acum este descoperit, sau dezvăluit, și astfel este făcut cunoscut ceva ce înainte a fost ascuns. Ca oameni, noi avem nevoie de această descoperire, pentru că suntem ființe păcătoase, despărțiți de Dumnezeu din cauza păcatului și, în consecință, dependenți de El pentru a afla care este voia Lui.

Uneori ne este greu să ascultăm de învățăturile Bibliei chiar când credem în originea ei divină. Ce s-ar întâmpla dacă am ajunge să nu ne mai încredem sau să punem la îndoială originea ei divină?

Luni, 6 aprilie – Procesul inspirației

Deoarece Dumnezeu se folosește de limbaj pentru a le descoperi oamenilor voia Sa, revelația divină poate fi scrisă în cuvinte. Biblia este rezultatul descoperirii adevărului Său prin lucrarea Duhului Sfânt, care transmite și păstrează mesajul lui Dumnezeu prin instrumente umane. Tocmai de aceea ne putem aștepta să existe acea unitate fundamentală pe care o vedem în toată Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa (compară Geneza 3:14 cu Apocalipsa 12:17).

2. Ce ne spun următoarele versete despre inspirația Scripturii? 2 Petru 1:21; 2 Timotei 3:16; Deuteronomul 18:18

Toată Scriptura este de inspirație divină, chiar dacă nu toate pasajele ne inspiră la fel de mult sau nu toate ni se aplică nouă astăzi (de exemplu, secțiunile despre sărbătorile ebraice au fost inspirate, deși nouă nu ni se cere să le păstrăm și astăzi). Totuși, trebuie să învățăm din toată Scriptura, chiar și din acele părți care nu sunt ușor de citit și de înțeles sau dacă nu ni se aplică nouă astăzi în mod specific.

De asemenea, nu tot ceea ce este scris în Biblie a fost descoperit direct sau în mod supranatural. Uneori, Dumnezeu i-a folosit pe scriitorii biblici care au cercetat cu grijă anumite lucruri sau au folosit documente existente (vezi Iosua 10:13; Luca 1:1-3) pentru a transmite solia Sa. Dar, chiar și așa, toată Scriptura este inspirată (2 Timotei 3:16). Tocmai de aceea Pavel afirmă că „tot” ce a fost scris a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin „răbdarea și încurajarea date de Scripturi, să avem nădejde” (Romani 15:4, NTR).

„Biblia arată către Dumnezeu ca autor al ei; cu toate acestea, a fost scrisă de mâini omenești și, în variatele stiluri ale diferitelor ei cărți, ea prezintă caracteristicile numeroșilor ei scriitori. Adevărurile descoperite sunt toate «insuflate de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16), cu toate acestea, sunt exprimate în cuvinte omenești.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 5

Astăzi sunt mulți cercetători care neagă autoritatea divină a multor părți din Biblie și resping chiar învățături esențiale - creațiunea, exodul, învierea. Cum putem evita să ajungem în această situație?

Marti, 7 aprilie – Cuvântul scris al lui Dumnezeu

3. Citește Exodul 34:27. De ce i-a cerut Dumnezeu lui Moise să scrie aceste cuvinte și nu doar să le rostească înaintea poporului? Care este avantajul evident al Cuvântului scris?

Dumnezeul care vorbește și care a creat limbajul omului îi înzestrează pe cei aleși să comunice adevărurile descoperite prin revelație divină și gândurile de inspirație divină într-o manieră demnă de încredere. Tocmai de aceea nu este o surpriză să descoperim că Dumnezeu le-a poruncit scriitorilor Bibliei încă de la începuturi să transmită învățăturile și descoperirile Sale în scris.

4. Ce ne învață textele de mai jos despre revelația scrisă? Exodul 17:14; 24:4; Iosua 24:26; Ieremia 30:2; Apocalipsa 1:11,19; 21:5; 22:18,19

De ce a poruncit Dumnezeu ca soliile Sale descoperite și inspirate să fie scrise? Răspunsul evident este ca să nu le uităm ușor. Cuvintele scrise ale Bibliei sunt un punct de referință constant care ne îndreaptă spre Dumnezeu și spre voia Sa. De obicei, un document scris poate fi păstrat mai bine și poate fi mai de încredere decât un mesaj oral, care trebuie repetat din nou și din nou. Cuvântul scris poate fi copiat și recopiat și, astfel, făcut accesibil mai multor oameni decât dacă ar fi doar rostit. În cele din urmă, dacă ne aflăm într-un anumit loc și într-un timp anumit, putem vorbi unui număr limitat de persoane, dar ce este transmis în scris poate fi citit de nenumărați cititori în diverse locuri, chiar pe mai multe continente, și poate fi o binecuvântare și generații mai târziu. Iar acolo unde sunt oameni care nu știu să citească, alții le

Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura

pot citi cu glas tare un document scris.

Miercuri, 8 aprilie – Hristos și Scriptura

5. Ce asemănări putem observa între Isus, Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, și Scriptură, Cuvântul scris al lui Dumnezeu? Ioan 1:14; Ioan 2:22; Ioan 8:31,32; Ioan 17:17

Există o paralelă între Cuvântul lui Dumnezeu care S-a făcut trup, Isus Hristos, și Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Scriptura. După cum Isus a fost conceput în mod supranatural prin Duhul Sfânt, dar născut din femeie, și Sfânta Scriptură este de origine supranaturală, dar transmisă prin ființe omenești.

Isus Hristos S-a făcut om în timp și spațiu - a trăit într-un timp și într-un loc anume. Totuși, acest fapt nu l-a anulat divinitatea, nici nu l-a limitat la o anumită perioadă istorică. El este singurul Răscumpărător pentru toți oamenii, din toată lumea, din toate veacurile (Faptele 4:12). Sfânta Scriptură a fost dată într-un timp și o cultură anume. Nici ea nu este condiționată sau limitată la un timp sau un loc anume, ci se aplică tuturor oamenilor, în întreaga lume.

Când i S-a descoperit omului, Dumnezeu S-a coborât la nivelul omului. Natura umană a lui Isus avea toate limitările omenești și efectele a patru mii de ani de degenerare. Cu toate acestea, El a fost fără păcat. Tot așa, limbajul Scripturii este un limbaj omenesc, nu un limbaj „desăvârșit, supraomenesc” pe care nimeni nu îl folosește sau pe care nimeni nu îl poate înțelege. Deși fiecare limbă are limitele ei, Creatorul omenirii, care este și Creatorul limbajului, este în stare să își comunice voia Sa ființelor omenești într-o manieră demnă de încredere, fără a ne induce în eroare.

Desigur, orice comparație are limitele ei. Isus Hristos și Sfânta Scriptură nu sunt identici. Biblia nu este o întrupare a lui Dumnezeu - El nu este o carte. Dumnezeu în Isus Hristos S-a făcut om. Noi iubim Biblia pentru că ne închinăm Mântuitorului proclamat pe paginile ei.

Biblia este o unire divino-umană inseparabilă și unică. Ellen G. White a văzut acest lucru foarte clar când a scris: „Dar Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, ne prezintă o unire a divinului cu omenescul. O astfel de unire a existat în natura Domnului Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest lucru este adevărat cu privire la Biblie, tot așa cum a fost adevărat și cu Hristos, căci «Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi» (Ioan 1:14).” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 5

Joi, 9 aprilie – Biblia înțeleasă prin credință

6. De ce este atât de importantă credința pentru a-L înțelege pe Dumnezeu și Cuvântul Său? De ce nu putem să Îi fim plăcuți Lui fără credință? Evrei 11:3,6

Orice cunoaștere adevărată se realizează în contextul credinței. Încrederea fără rezerve a copilului față de părinții lui îl ajută să învețe lucruri noi. Relația aceea de încredere îl călăuzește pe copil să învețe aspectele de bază, fundamentale ale vieții și ale dragostei. Cunoștința și înțelegerea sunt rezultatul unei relații de încredere și iubire.

Tot așa, un muzician bun interpretează o piesă muzicală foarte bine atunci când nu are doar aptitudinile tehnice necesare pentru a cânta la un instrument, ci și dragoste față de muzică, față de compozitor și de instrument. Putem afirma că nici noi nu înțelegem Biblia corect atunci când o abordăm cu scepticism sau având îndoieli metodologice, ci doar când venim cu un spirit de iubire și credință. Apostolul Pavel scria: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11:6). De aceea, este vital să ne apropiem de Biblie cu credință, recunoscându-i originea supranaturală, nu privind-o ca pe o carte scrisă de oameni.

Advenștii de ziua a șaptea și-au exprimat clar poziția cu privire la originea supranaturală a Scripturii în *Punctele fundamentale de credință ale bisericii*, în care se spune: „Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină, prin oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit și au scris conduși de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu i-a *Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura*

încredințat omului cunoștința necesară în vederea mântuirii. Sfintele Scripturi constituie descoperirea infailibilă a voii Sale. Ele sunt norma caracterului, criteriul de verificare a experienței, descoperirea supremă a doctrinelor și raportul demn de încredere al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie (Psalmii 119:105; Proverbele 30:5,6; Isaia 8:20; Ioan 17:17; 1 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 3:16,17; Evrei 4:12; 2 Petru 1:20,21).”

Ce pierd oamenii din vedere atunci când nu citesc Biblia cu credință? De ce această credință nu este oarbă?

Vineri, 10 aprilie – Un gând de încheiere

Deși este esențială pentru credința noastră, doar Biblia nu ar avea nicio valoare spirituală reală pentru noi dacă inima și mintea noastră nu ar fi influențate de Duhul Sfânt când o citim și o studiem.

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și dovada experienței... Cu toate acestea, faptul că Dumnezeu a descoperit voia Sa oamenilor prin Cuvântul Său n-a făcut inutilă prezența și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Din contră, Duhul a fost făgăduit de Mântuitorul nostru ca să descopere Cuvântul slujitorilor Săi, să lumineze și să aplice învățăturile Lui. Și pentru că Duhul lui Dumnezeu a fost Acela care a inspirat Biblia, este cu neputință ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 9

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 55-61

1. Cine sunt cei despre care spune psalmistul că „nu vor ajunge nici jumătate din zilele lor”?
2. Unde spera psalmistul să-i fie puse și scrise lacrimile sale?
3. Ce constatare psalmistul despre cum este ajutorul omului?
4. La ce fel de adăpost dorea psalmistul să alerge?

Evanghelizare, subcapitolul „Predicile tipărite și literatura”

5. Pentru ce anume este esențială pagina tipărită?

11 aprilie – 17 aprilie

Isus, apostolii și Biblia

Textul de memorat: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: 'Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.'»” (Matei 4:4)

Din nefericire, în această eră postmodernă, Biblia a fost reinterpretată în mare măsură din perspectiva unei filozofii care îi pune la îndoială și inspirația, și autoritatea. De fapt, Biblia este privită ca fiind o carte cu idei ale unor oameni care au trăit într-o cultură destul de primitivă și care nu ar putea înțelege lumea așa cum o înțelegem noi astăzi. În același timp, elementul supranatural a fost fie minimalizat, fie îndepărtat cu totul, transformând Biblia într-un simplu document care, în loc să prezinte viziunea lui Dumnezeu cu privire la om, a ajuns să prezinte viziunea omului cu privire la Dumnezeu. În consecință, pentru mulți, Biblia a devenit în mare parte irelevantă într-o eră a gândirii darwiniste și a filozofiei moderne.

Totuși, noi respingem total această poziție. Noul Testament ne prezintă o modalitate inspirată de a privi întreaga Scriptură, studiind modul în care Isus și apostolii au înțeles Vechiul Testament, singura Biblie pe care o aveau la acea vreme. Cum s-au raportat ei la oamenii, locurile și evenimentele descrise? Care a fost gândirea lor și apoi metodele de interpretare? Să îi analizăm pe ei și modul în care au înțeles Scriptura în contrast cu ideile greșite ale oamenilor neinspirați, ale căror ipoteze conduc spre scepticism și îndoială față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Duminică, 12 aprilie – „Este scris”

Momentul în care Ioan Botezătorul L-a botezat pe Isus a marcat începutul lucrării Mântuitorului, apoi Isus a fost dus de Duhul în pustia Iudeei, unde - în cea mai slăbită condiție, ca om - a fost ispitit de Satana.

1. Cum S-a apărat Isus împotriva ispitelor lui Satana în pustie? Ce ar trebui să învățăm despre Biblie din această relatare? Matei 4:1-11

Când a fost ispitit prin poftă, Isus a răspuns: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»” (Matei 4:4). El trimite la Cuvântul viu și la sursa lui supremă, divină. În acest fel, El întărește autoritatea Scripturii. Când a fost ispitit cu împărățiile și slava acestei lumi, Domnul a răspuns: „Căci este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-l slujești»” (Matei 4:10; Luca 4:8). El ne amintește că adevărata închinare se concentrează asupra lui Dumnezeu și a nimănui altcuiva și că ea înseamnă supunere față de Cuvântul Său. Iar când este ispitit cu dragostea de etalare și îngâmfare, Isus răspunde: „«De asemenea, este scris... Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău»” (Matei 4:7; Luca 4:12).

La toate cele trei ispiti Isus răspunde prin: „Este scris”. Adică, merge direct la Cuvântul lui Dumnezeu și la nimic altceva pentru a Se împotrivi atacurilor și înșelăciunilor lui Satana. Aceasta ar trebui să fie o lecție puternică pentru noi toți: Biblia, și numai Biblia, este norma supremă și temelia pentru credința noastră.

Da, Biblia și numai Biblia a fost metoda lui Isus de apărare împotriva atacurilor vrăjmașului. Isus este Dumnezeu, dar când S-a apărat împotriva lui Satana, El S-a supus doar Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu prin păreri, nu pe baza vreunui argument elaborat, întortocheat, nu prin cuvinte de ură personală, ci prin cuvintele simple, dar profunde ale Scripturii. Pentru Hristos, Scriptura are cea mai mare autoritate și

cea mai mare putere. Astfel, lucrarea Sa începe cu așezarea unei temelii și continuă construind pe veridicitatea Bibliei.

Cum putem învăța să depindem la fel de mult de Cuvântul lui Dumnezeu și să ascultăm la fel ca Isus?

Luni, 13 aprilie – Isus și Legea

2. Ce spune Isus în următoarele situații? Matei 5:17-20; 22:29; 23:2,3

Isus i-a învățat pe ucenici ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și de Lege. Nu există niciun indiciu că El S-ar fi îndoit de autoritatea sau de relevanța Scripturii. Din contră, El a făcut referire constant la ea ca sursă a autorității divine. Saducheilor le-a spus: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Matei 22:29). Isus a arătat că doar cunoașterea rațională a Bibliei și a învățăturilor ei nu este suficientă pentru a cunoaște adevărul. Și nici pentru a-L cunoaște pe Domnul, care este Adevărul.

3. Care era viziunea lui Isus cu privire la legea lui Moise? Matei 22:37-40

În răspunsul dat învățătorului Legii, Isus rezumă Cele Zece Porunci date lui Moise cu aproape o mie cinci sute de ani mai înainte. Aici, El Se concentrează pe Legea din Vechiul Testament și o înalță la cel mai înalt nivel. Mulți creștini au tras concluzia, în mod eronat, că atunci a fost dată o poruncă nouă și astfel, cumva, Legea Vechiului Testament este înlocuită astăzi de Evanghelia Noului Testament. Dar învățătura dată de Isus aici se bazează pe Legea Vechiului Testament. Hristos a descoperit și a prezentat mai lămurit Legea, astfel încât „în aceste două porunci” (rezumând Cele Zece Porunci) „se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40). Prin aceste cuvinte, Isus a înălțat și tot Vechiul Testament, căci acesta era un alt mod de a face referire la *Lege, Proroci și Scrieri* - cele trei împărțiri ale Vechiului Testament.

„El [Hristos] a arătat spre Scripturi ca având o autoritate de necontestat, iar noi trebuie să facem la fel. Biblia trebuie să fie prezentată ca fiind Cuvântul veșnicului Dumnezeu, ca sfârșit al tuturor controverselor și temelie a tot adevărul.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 39-40

Ce altă sursă de autoritate s-ar putea opune supunerii tale față de Cuvântul lui Dumnezeu?

Marti, 14 aprilie – Isus și toată Scriptura

4. Cum folosește Isus Scripturile pentru a-i învăța pe ucenici solia Evangheliei? Luca 24:13-35,44,45

După moartea lui Hristos, urmașii Lui au fost confuzi și plini de îndoieli. Cum se putuse întâmpla așa ceva? Ce însemna? În acest capitol din Luca vedem că Isus li Se arată de două ori - prima dată celor doi în drumul spre Emaus și apoi, celorlalți. În două ocazii diferite, Isus le arată că toate profețiile din Vechiul Testament se împliniseră: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (vers. 27).

Din nou, în versetele 44, 45, El spune: „Iată ce vă spuneam... că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.” Apoi, Isus „le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile”.

Observați mențiunea specifică din versetul 27: „în toate Scripturile”, afirmație reluată în al doilea pasaj: „în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi” (vers. 44). Acest lucru stabilește clar faptul că Isus, Cuvântul care S-a făcut trup (Ioan 1:1-3,14), Se baza pe autoritatea Scripturii pentru a explica profețiile făcute cu sute de ani înainte. Făcând referire la toată Scriptura, Isus îi învață pe ucenici prin exemplu. La rândul lor, când urmau să răspândească solia Evangheliei, și ei trebuiau să prezinte toată Scriptura pentru a-i întări în credință pe cei nou-converșiți din întreaga lume.

Să mai observăm că Isus le spune ucenicilor de atunci (și nouă, astăzi): „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18-20). Dar această putere, sau autoritate, își păstra rădăcinile în Tatăl Său și

în Dumnezeu, căci apoi le-a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” Apoi vine pasajul-cheie: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” Ce învață Isus și ce poruncește? Toate învățăturile Sale sunt bazate pe Scriptură. El a venit având autoritatea profetică a Cuvântului și S-a supus Tatălui prin împlinirea profețiilor din Scriptură.

Dacă Isus a acceptat toată Scriptura, ar trebui să facem și noi la fel. Cum putem învăța să acceptăm autoritatea întregii Scripturi, chiar și atunci când ne dăm seama că astăzi, nouă nu ni se mai poate aplica totul?

Miercuri, 15 aprilie – Isus și originea Bibliei

Isus i-a învățat pe cei din vremea Sa că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu în sensul că ceea ce spune ea este echivalent cu ceea ce Dumnezeu afirmă. Ea își are originea în Dumnezeu și, de aceea, este autoritatea supremă în orice aspect al vieții. De-a lungul istoriei, Dumnezeu le-a descoperit oamenilor voia Sa prin intermediul Bibliei.

De exemplu, în Matei 19:4,5 Isus face referire la o afirmație scrisă de Moise. Dar Isus ia acest pasaj și spune: „Oare n-ați citit că Ziditorul... a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa...»”? În loc să spună: „Scriptura spune”, Isus a zis: „Ziditorul... a zis”, atribuindu-I Creatorului cuvintele pe care le-a scris autorul cărții Geneza. Aici, Dumnezeu este considerat ca fiind autorul acestei afirmații, chiar dacă Moise a fost cel care a scris-o.

5. Cum a înțeles Domnul Isus personajele și evenimentele din Biblie? Matei 12:3,4; 24:38; Marcu 10:6-8; Luca 4:25-27; 11:51

Domnul Isus a considerat toate personajele, locurile și evenimentele din Vechiul Testament ca adevăr istoric. El face referire la Geneza 1 și 2 și, printre personajele istorice, la Abel, prezentat în Geneza 4, la David care a mâncat din pâinile sfinte de la templu și la Elisei. În mod repetat El a vorbit despre suferințele profeților din vechime (Matei 5:12; 13:57; 23:34-36; Marcu 6:4). Într-un mesaj de avertizare, Isus descrie și situația din zilele lui Noe: „Mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie...” (Matei 24:38,39). Sunt multe indicii care sugerează că Isus S-a referit la această manifestare a puterii lui Dumnezeu ca la un eveniment istoric.

Din moment ce chiar Isus Se raportează la aceste personaje istorice ca la niște personaje reale, ce ne spune acest lucru despre puterea înșelăciunilor lui Satana asupra multor oameni astăzi, chiar și dintre creștini, care le neagă existența? Cum putem evita să cădem în această capcană?

Joi, 16 aprilie – Apostolii și Biblia

Scriitorii Noului Testament abordează Biblia la fel ca Isus. În chestiuni de doctrină, etică și împlinire profetică, Vechiul Testament era pentru ei Cuvântul lui Dumnezeu plin de autoritate. Nu găsim nimic din ceea ce au spus sau făcut acești oameni care să conteste autoritatea sau autenticitatea vreunei părți din Biblie.

6. Ce ne învață pasajele de mai jos despre modul în care apostolii au înțeles autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Faptele 4:24-26; 13:32-36; Romani 9:17; Galateni 3:8

Observați în aceste pasaje ce legătură strânsă există între Scripturi și glasul lui Dumnezeu. În Faptele 4 - chiar înainte de a fi umpluți cu Duhul Sfânt, ucenicii L-au laudat pe Dumnezeu pentru eliberarea lui Petru și Ioan. În laudele lor, ei L-au numit pe Dumnezeu Stăpân și Creator și l-au mulțumit pentru că le-a vorbit prin slujitorul Său David. Altfel spus, cuvintele lui David erau cuvintele lui Dumnezeu. În Faptele 13:32-36, David este citat din nou de Pavel și cuvintele lui Îi sunt atribuite lui Dumnezeu.

În Romani 9:17, unde ne-am așteptat ca „Dumnezeu” să fie subiectul enunțului, Pavel spune: „Fiindcă Scriptura zice lui Faraon...” Și în Galateni 3:8 spune: „Scriptura ... a vestit mai dinainte lui Avraam ...”, arătând astfel legătura strânsă dintre Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu.

Scriitorii Noului Testament fac referire în mod unanim la Vechiul Testament ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și îl citează de sute de ori. Un cercetător a alcătuit o listă de 2 688 de referințe specifice, 400 din Isaia, 370 din Psalmii, 220 din Exodul și așa mai departe. Dacă la această listă s-ar putea adăuga aluziile, temele și motivele, numărul ar crește semnificativ. Cărțile sunt pline de referințe la profețiile Vechiului Testament, adesea introduse prin cuvintele: „Este scris” (Matei 2:5; Marcu 1:2; 7:6; Luca 2:23; 3:4, Romani 3:4; 8:36; 9:33; 1 Corinteni 1:19; Galateni 4:27; 1 Petru 1:16). Toate acestea ne confirmă că Scripturile Vechiului Testament sunt temelia pe care stau învățăturile lui Isus și ale apostolilor.

Ce ar trebui să ne învețe aceste exemple despre ideile care tind să ne submineze încrederea în autoritatea Scripturilor?

Vineri, 17 aprilie – Un gând de încheiere

„Oamenii se consideră mai înțelepți decât Cuvântul lui Dumnezeu, mai înțelepți chiar decât Dumnezeu și, în loc să își fixeze picioarele pe temelia de neclintit și să supună totul testului Cuvântului lui Dumnezeu, ei testează Cuvântul cu propriile idei din știință și natură și, dacă pare a nu se potrivi cu ideile lor științifice, este considerat nedemn de încredere.” - Ellen G. White, *Signs of the Times*, 27 martie 1884, p. 1

„Aceia care ajung să cunoască bine înțelepciunea și planul lui Dumnezeu așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său devin puternici din punct de vedere intelectual și pot deveni lucrători eficienți alături de Marele Educator, Isus Hristos. ... Domnul Hristos a dat poporului Său cuvintele adevărului și toți sunt chemați să-și îndeplinească partea în a face cunoscut lumii acest adevăr. ... Nu există sfințire despărțită de adevăr - Cuvântul. Atunci, cât de important este ca acesta să fie înțeles de fiecare dintre noi!” - Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 432

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, cap. 7 „Ca un prunc” și cap. 12 „Ispitirea lui Isus”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 62-68

1. Ce făcea psalmistul în timpul priveghiurilor nopții?
2. Ce anume – în opinia psalmistului – a pricinuit căderea celor răi?
3. Cum descrie psalmistul modul în care Dumnezeu face grâul să rodească?
4. Care era rolul fetelor în „orchestra” cântăreților, evocată de psalmist?

Evanghelizare, Capitolul 6, subcapitolul „Întâmpinarea prejudecăților și a împotrivirii”

5. Care este cea mai bună modalitate de a trata afirmațiile false?

18 aprilie – 24 aprilie

Biblia - sursa de autoritate a credinței noastre

Textul de memorat: „*«La Lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.*” (Isaia 8:20)

Nu există biserică creștină care să nu folosească Scriptura pentru a-și susține crezurile. Totuși, rolul și autoritatea Scripturii în teologie nu sunt aceleași în toate bisericile. Din contră, acestea pot varia foarte mult de la o biserică la alta. Este un subiect important, dar complex, pe care îl vom explora analizând cinci surse diferite care au un impact important asupra modului în care interpretăm Scriptura: tradiția, experiența, cultura, gândirea și însăși Biblia.

Aceste surse joacă un rol semnificativ în teologia fiecărei biserici creștine. Fiecare dintre noi face parte dintr-o cultură, un grup social, care are tradiții specifice și faptul acesta are un impact asupra noastră. Cu toții avem experiențe care ne modelează gândirea și ne influențează percepția. Cu toții avem o minte cu care gândim și care ne ajută să evaluăm lucrurile. Cu toții am citit Biblia și o folosim pentru a-L înțelege pe Dumnezeu și voia Sa.

Care dintre aceste surse ne oferă cea mai bună interpretare a Bibliei sau în ce combinație și cum sunt folosite aceste surse în relație unele cu altele? Dacă acordăm prioritate unei surse sau unor surse putem ajunge la anumite idei și rezultate diferite și, în cele din urmă, aceasta va hotărî direcția întregii teologii a bisericii.

Duminică, 19 aprilie – Tradiția

În sine, tradiția nu este un lucru rău. Ea le oferă acțiunilor care se repetă o anumită rutină și structură și ne poate ajuta să rămânem conectați la origini. De aceea nu este deloc surprinzător faptul că tradiția are și ea o parte importantă în religie. Dar există totuși anumite pericole legate de tradiție.

1. Cum a reacționat Isus la tradițiile omenești în vremea Sa? Marcu 7:1-13

Tradiția cu care S-a confruntat Isus fusese transmisă cu mare grijă în comunitatea iudaică de la învățător la discipol. Pe vremea lui Isus, aceasta își câștigase un loc alături de Scriptură. Totuși, tradiția are tendința de a se dezvolta mereu, acumulând tot mai multe detalii și aspecte care la început nu făceau parte din Cuvântul și planul lui Dumnezeu. Aceste tradiții omenești - chiar dacă erau promovate de „bătrâni” cei mai respectați (Marcu 7:3,5), de liderii religioși ai comunității iudaice - nu erau egale cu poruncile lui Dumnezeu (vers. 8,9). Ele erau tradiții omenești și, în cele din urmă, ajunseseră să desființeze Cuvântul lui Dumnezeu (vers. 13).

2. Cum putem deosebi Cuvântul lui Dumnezeu de tradiția omenească? 1 Corinteni 11:2; 2 Tesaloniceni 3:6

Cuvântul viu al lui Dumnezeu dă naștere în noi la o atitudine de reverență și credincioșie față de Cuvânt. Această credincioșie generează o anumită tradiție. Dar noi trebuie totuși să rămânem credincioși întotdeauna față de Dumnezeu cel viu, care ne-a descoperit voia Sa în Cuvântul Său scris. De aceea, Biblia deține un rol unic, care întrece orice tradiție omenească. Biblia este mai sus și deasupra oricărei tradiții, chiar și a celor bune. Tradițiile iau naștere din experiența noastră cu Dumnezeu și Cuvântul Său și trebuie să fie testate constant cu cerințele Sfintei Scripturi.

Enumera câteva lucruri pe care le facem ca biserică și ar putea fi etichetate drept „tradiție”. De ce este important să le distingem de învățătura biblică?

Luni, 20 aprilie – Experiența

3. Cum putem experimenta bunătatea, îndelunga-răbdare, iertarea, blândețea și dragostea lui Dumnezeu? De ce este important să avem o credință practică? Ar putea experiențele noastre să intre în conflict cu Biblia sau să ne inducă în eroare? Romani 2:4; Tit 3:4,5

Experiența este parte a existenței umane și are un impact puternic asupra simțămintelor și gândurilor. Dumnezeu ne-a creat în așa fel, încât relația noastră cu creația Sa, și chiar cu El Însuși, să fie influențată de experiența noastră și legată de ea.

Dumnezeu dorește ca noi să experimentăm frumusețea relațiilor, a artei și a muzicii, a minunilor naturii și să simțim bucuria mântuirii Sale și puterea făgăduințelor din Cuvântul Său. Religia și credința noastră înseamnă mai mult decât doctrină și decizii raționale. Experiențele noastre modelează în mare măsură modul în care Îl percepem pe Dumnezeu și chiar înțelegerea Cuvântului Său. Totodată avem nevoie să vedem clar limitările și lipsurile experiențelor noastre când vine vorba de cunoașterea voii lui Dumnezeu.

4. Ce avertizare ne dă Pavel? Ce ar trebui să ne spună acest lucru despre limite când este vorba de a ne încrede în experiențele noastre? 2 Corinteni 11:1-3

Experiențele nu sunt întotdeauna sigure. Din punct de vedere biblic, experiența are sfera ei. Ea trebuie să fie verificată prin Scriptură, întemeiată pe ea și interpretată prin Scriptură. Uneori vrem să experimentăm ceva care nu este în armonie cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci trebuie să învățăm să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu chiar mai presus de experiența și dorințele noastre. Ar trebui să fim mereu atenți pentru a ne asigura că experiența noastră este în armonie cu Biblia și nu contrazice învățătura ei clară.

O credință în care dragostea pentru Dumnezeu și pentru semeni (vezi Marcu 12:28-31) sunt cele mai mari porunci este, evident, o credință în care experiența este importantă. De ce ar trebui să ne testăm întotdeauna experiența prin Cuvântul lui Dumnezeu?

Marti, 21 aprilie – Cultura

Orice om aparține unei culturi, unui grup social care are valorile, limba, tradițiile sale. Cu toții suntem influențați și modelați de cultură. Nimeni nu este scutit. Să ne gândim cât de mult din Vechiul Testament se ocupă de istoria perioadelor în care Israelul din vechime a fost corupt de culturile din jur. Ce ne face să credem că noi, cei de astăzi, suntem altfel decât ei sau mai buni?

Cuvântul lui Dumnezeu este dat într-o cultură specifică, chiar dacă nu se limitează la ea. Deși factorii culturali influențează inevitabil modul în care înțelegem Biblia, nu ar trebui să uităm că Scriptura transcende categoriile culturale prestabilite (este deasupra lor): etnie, posesiuni și poziție socială. Acesta este unul dintre motivele pentru care Biblia întrece orice cultură omenească și chiar este în stare să transforme și să îndrepte elementele păcătoase pe care le găsim în orice cultură.

5. La ce se referă Ioan când afirmă că nu ar trebui să iubim lucrurile din lume? Cum putem să trăim în lume și totuși să nu avem o gândire lumească? 1 Ioan 2:15-17

Cultura, ca orice alt aspect al existenței noastre, a fost afectată de păcat. În consecință, și aceasta se află sub condamnarea lui Dumnezeu. Da, unele aspecte ale culturii noastre s-ar putea alinia perfect cu credința noastră, dar întotdeauna trebuie să fim atenți să facem distincția între cele două. Credința biblică este în contrast cu cultura societății, încurajându-ne să stăm cu credincioșie de partea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu avem ancorat în ființa noastră ceva ce vine de sus, curând vom ceda în fața lucrurilor din jur.

Ellen G. White afirmă următoarele: „Urmașii lui Hristos trebuie să se despartă de lume în principii și interese, dar nu trebuie să se izoleze de lume. Mântuitorul a fost mereu printre oameni, nu pentru a-i

încuraja în ceea ce nu era în concordanță cu voia lui Dumnezeu, ci pentru a-i înălța și înnobila.” - Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 323

Ce aspecte ale culturii în care trăiești sunt în opoziție totală cu credința biblică? Cum putem evita să ne fie coruptă credința?

Miercuri, 22 aprilie – Rațiunea

6. De ce este atât de important să supunem gândurile noastre ascultării de Hristos? De ce frica de Domnul este începutul înțelepciunii? 2 Corinteni 10:5,6; Proverbele 1:7; 9:10

Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a gândi. Fiecare activitate omenească și fiecare argument teologic ne solicită capacitatea de a gândi și de a formula concluzii. Noi nu susținem o credință irațională. Dar, odată cu Iluminismul secolului XVIII, oamenii i-au atribuit rațiunii umane un rol nou și dominant, în special în Vest, rol care trece dincolo de capacitatea noastră de a gândi și de a ajunge la concluzii corecte.

Unii consideră că toată cunoștința omenească se bazează pe experiența senzorială, în timp ce alții consideră că rațiunea omului este sursa principală a cunoștinței. Această abordare, numită raționalism, susține că adevărul nu este senzorial, ci intelectual și provine din rațiune. Cu alte cuvinte, există anumite adevăruri pe care doar rațiunea noastră le poate discerne direct. Astfel, rațiunea omului devine testul și norma pentru adevăr. Ea devine noua autoritate în fața căreia totul trebuie să se plece, inclusiv autoritatea bisericii și chiar și autoritatea Bibliei. Tot ceea ce nu era de la sine înțeles pentru rațiunea omului a fost dat la o parte și legitimitatea sa, pusă sub semnul întrebării. Această atitudine a fost aplicată multor părți din Biblie. Toate minunile, crearea lumii în șase zile, nașterea lui Isus din fecioară sau învierea în trup, nu au mai fost considerate adevărate și demne de încredere.

Dar să nu uităm că până și puterea de a raționa este afectată de păcat și trebuie să fie adusă sub stăpânirea lui Hristos. Oamenii au o înțelegere întunecată și s-au îndepărtat de Dumnezeu (Efeseni 4:18). Noi avem nevoie să fim iluminați de Cuvântul Său. Mai mult, faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru sugerează că, din punct de vedere biblic, rațiunea noastră nu a fost creată să funcționeze independent sau autonom de Dumnezeu. Ci „începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbele 9:10, vezi și 1:7). Doar atunci când acceptăm descoperirea lui Dumnezeu, revelată în Cuvântul Său scris, ca fiind mai presus de orice în viața noastră și suntem dispuși să urmăm ce este scris în Biblie, doar atunci putem raționa corect.

În urmă cu multe secole, președintele american Thomas Jefferson și-a făcut o versiune proprie a Noului Testament, eliminând tot ce era împotriva rațiunii, după părerea lui. A scos aproape toate minunile lui Isus, inclusiv învierea Sa. Ce ar trebui să ne învețe acest lucru despre limitele rațiunii umane în înțelegerea adevărului?

Joi, 23 aprilie – Biblia

Duhul Sfânt, care le-a descoperit și le-a inspirat oamenilor conținutul Bibliei, nu ne va călăuzi niciodată contrar Cuvântului lui Dumnezeu și nu ne va îndepărta de Cuvânt. Pentru adventiștii de ziua a șaptea, Biblia are o mai mare autoritate decât tradiția omenească, experiența, rațiunea sau cultura. Singura normă prin care trebuie să fie testate toate celelalte lucruri este Biblia.

7. Pentru Isus Hristos, care a fost sursa supremă pentru înțelegerea lucrurilor spirituale? Cum ne confirmă Biblia că Isus este adevăratul Mesia? Ioan 5:46,47; 7:38

Unii oameni pretind că au primit „revelații” și instrucțiuni speciale din partea Duhului Sfânt, dar acestea merg direct împotriva mesajului clar al Bibliei. Pentru ei, aceste „revelații” au o autoritate mai mare decât Scriptura. Oricine anulează Cuvântul scris și inspirat al lui Dumnezeu și îi respinge mesajul clar pășește pe un teren periculos și nu este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Biblia este singura noastră siguranță spirituală. Doar ea este o normă de încredere în chestiuni de credință și practică.

„Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 671

Niciodată să nu credem că manifestările moderne, interpretate ca venind de la Duhul Sfânt, înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Din contră, El lucrează în armonie cu Biblia și prin ea pentru a ne atrage la Hristos, Biblia fiind astfel singura normă a spiritualității biblice autentice. Scriptura ne oferă o învățătură sănătoasă (1 Timotei 4:6) și, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, este demnă de încredere și poate fi acceptată în totalitate. Nu este sarcina noastră să emitem judecăți asupra Bibliei. Cuvântul lui Dumnezeu este cel care are dreptul și autoritatea de a ne judeca pe noi și gândirea noastră. La urma urmei, acesta este Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

De ce este Biblia o călăuză mai sigură în chestiuni spirituale decât impresiile subiective? Care sunt consecințele neacceptării Bibliei ca standard pe baza căruia să testăm toate învățăturile, chiar și experiența noastră spirituală?

Vineri, 24 aprilie – Un gând de încheiere

Atunci când medităm asupra Cuvântului lui Dumnezeu, noi suntem influențați și de tradiție, experiență, cultură, rațiune. Întrebarea decisivă este: Care din aceste surse are ultimul cuvânt și autoritatea supremă când este vorba de credința noastră? Putem răspunde Biblia, dar este cu totul altceva să-i permitem Bibliei, prin lucrarea Duhului Sfânt, să aibă un impact și să ne schimbe viața.

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire cu autoritate și infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și testul experienței.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 9

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. „Scripturile, o apărare sigură”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 69-75

1. Ce aștepta psalmistul degeaba?
2. Ce „marginii” nu cunoștea psalmistul?
3. Care era fericirea psalmistului?
4. Ce lipsă deplângea psalmistul, din cauza căreia „nimeni nu mai știa până când...?”

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Solia și prezentarea ei”

5. Care este efectul predicilor care conțin multe argumente?

25 aprilie – 1 mai

Sola Scriptura

Textul de memorat: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12)

Prin deviza *Sola Scriptura*, protestanții au înălțat Biblia ca singur standard și unică sursă hotărâtoare pentru teologia lor. În contrast cu teologia romano-catolică, în care sunt evidențiate Scriptura și tradiția, credința protestantă a pus accentul pe cuvântul-cheie *doar*, adică *doar* Scriptura este autoritatea finală în chestiuni de credință și doctrină.

Biblia a fost cea care a adus forță și autoritate Reformei protestante, revoltei împotriva Romei și a erorilor pe care aceasta le promovase secole la rând. În locul interpretării alegorice a Scripturii, prin care textului biblic îi erau atribuite multe semnificații diverse, reformatorii protestanți au accentuat importanța unei interpretări gramatical-istorice a Bibliei, în care erau luate în considerare gramatica și semnificația literală a textului biblic.

În această săptămână vom analiza principiul *Sola Scriptura* mai în detaliu. Vom descoperi că *Sola Scriptura* implică unele principii fundamentale de interpretare biblică, indispensabile pentru o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu. Ca protestanți, noi trebuie să susținem Biblia ca autoritate doctrinară supremă.

Duminică, 26 aprilie – Scriptura ca normă

Încă de la început, adventiștii de ziua a șaptea s-au considerat a fi poporul Cărții, creștini care credeau în Biblie. Pentru a afirma principiul *Sola Scriptura* (doar Scriptura), noi trebuie să recunoaștem autoritatea unică a Bibliei. Doar Scriptura este norma principală pentru teologia noastră și autoritatea supremă pentru viață și doctrină. Alte surse, precum experiența religioasă, rațiunea omenească sau tradiția, sunt subordonate Bibliei. De fapt, prin principiul *Sola Scriptura* s-a intenționat să se asigure autoritatea Scripturii, care să fie ferită de dependența de biserică și interpretarea dată de aceasta, și excluderea posibilității ca standardul de interpretare să vină din afara Bibliei.

1. De ce spune Pavel „să nu treceți peste «ce este scris»”? De ce este acest punct atât de important pentru credința noastră? 1 Corinteni 4:1-6

A nu trece peste ce este scris nu exclude informațiile provenite din alte domenii de studiu, precum arheologia biblică sau istoria. Alte domenii pot aduce mai multă lumină asupra unor aspecte biblice și asupra contextului unor pasaje din Scriptură și astfel ne pot ajuta să înțelegem mai bine textul biblic. Totodată, nici nu este exclus ajutorul pe care îl primim din alte resurse în misiunea de a interpreta Biblia, ca, de exemplu, lexicoane, dicționare, concordanțe și alte cărți și comentarii. Totuși, pentru o interpretare corectă a Bibliei, textul Scripturii are prioritate înaintea tuturor celorlalte aspecte, științe și ajutoare adiționale. Alte puncte de vedere trebuie să fie evaluate cu atenție din perspectiva Scripturii ca întreg.

Ceea ce afirmăm cu convingere prin principiul *Sola Scriptura* este că, dacă apare un conflict în interpretarea credinței noastre, atunci doar Biblia are autoritatea care întrece și judecă orice altă sursă sau datină bisericească. Noi nu ar trebui să trecem peste sau să fim împotriva a ceea ce stă scris în Biblie. Creștinismul adevărat și convingător și predicarea Evangheliei depind de un angajament puternic față de autoritatea Scripturii.

„Doar Scriptura este adevăratul domn și stăpân al tuturor scrierilor și învățăturilor de pe pământ.” - Martin Luther, *Luther's Works*, vol. 32: *Career of the Reformer II*, ed. Jaroslav Jan Pelikan, Hilton C. Oswald și Helmut T. Lehmann, pp. 11-12

Citește Faptele 17:10-11. Ce informații ne aduc aceste versete despre întâietatea Scripturii?

Luni, 27 aprilie – Unitatea Scripturii

Apostolii scriu că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16) și că „nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:20,21). Cu Dumnezeu ca autor suprem al Bibliei, putem fi siguri că există unitate și o armonie fundamentală între părțile Scripturii în privința învățăturilor-cheie pe care le prezintă.

2. De ce este importantă unitatea Bibliei pentru credința noastră? Tit 1:9; 2 Timotei 1:13

Doar pe baza unității interne, unitate care derivă din sursa divină de inspirație, poate funcționa Scriptura ca propriul său interpret. Dacă Scriptura nu ar avea o unitate atotcuprinzătoare în învățăturile sale, atunci nu am putea ajunge la armonie în privința doctrinelor cu privire la orice subiect. Fără unitatea Bibliei, biserica nu ar avea niciun mijloc de a distinge adevărul de rătăcire și de a respinge erezia. Nu ar exista nicio bază pentru aplicarea măsurilor disciplinare sau pentru corectarea abaterilor de la adevărul lui Dumnezeu. Scriptura și-ar pierde puterea convingătoare și eliberatoare.

Domnul Isus și autorii biblici au crezut în unitatea Scripturii, unitate care are la bază originea ei divină. Putem observa acest lucru în faptul că ei obișnuiau să citeze din mai multe cărți ale Vechiului Testament, considerând că toate sunt egale și au aceeași greutate (Romani 3:10-18; aici Pavel folosește pasaje din Eclesiastul [7:20], Psalmii [14:2,3; 5:9; 10:7] și Isaia [59:7,8]).

Autorii Bibliei au privit Scriptura ca pe un întreg coerent, inseparabil, în care temele importante sunt dezvoltate în amănunt. Nu există dezacord între Vechiul și Noul Testament. Noul Testament nu prezintă o Evanghelie sau o religie nouă. Vechiul Testament este dezvoltat în Noul Testament și Noul Testament este construit pe temelia Vechiului Testament. Prin urmare, cele două Testamente au o relație de reciprocitate în care unul îl luminează pe celălalt.

Unitatea Scripturii mai implică și faptul că, atunci când studiem un subiect biblic, nu trebuie să încercăm să ne bazăm învățătura doar pe câteva afirmații izolate, ci trebuie analizată toată Scriptura (*Tota Scriptura*).

Ce ar trebui să facem când descoperim texte sau idei în Biblie care par să se contrazică? Cum putem rezolva aceste dileme?

Mărți, 28 aprilie – Claritatea Scripturii

3. Ce ne sugerează faptul că Isus face repetate referiri la Scriptură, subliniind claritatea mesajului ei? Matei 21:42; 22:31; 12:3,5; 19:4; 24:15; Marcu 12:10,26; 13:14; Luca 6:3

Mărturia biblică nu este ambiguă: Biblia este suficient de clară în învățăturile ei, este atât de clară, încât poate fi înțeleasă de oricine, în special învățăturile de bază. Există oportunități infinite pentru ca înțelegerea și cunoștința dobândite să pătrundă și mai în profunzime. Noi nu avem nevoie de niciun magisteriu ecleziastic pentru a ne spune care este sensul Bibliei. Învățăturile ei de bază pot fi înțelese de toți credincioșii. Biblia promovează preoția tuturor credincioșilor și nu își limitează interpretarea doar pentru câțiva oameni aleși, cum ar fi clericii. Biblia ne încurajează să studiem Scriptura pentru noi înșine, deoarece noi avem capacitatea de a înțelege mesajul lui Dumnezeu pentru noi.

Noi credem că „exemplul consecvent al scriitorilor Bibliei ne arată că Scripturile trebuie înțelese în sensul simplu, literal, în afara situațiilor în care se prezintă un simbol clar și evident. ... Nu trebuie dată la o parte vreo «coajă» a sensului literal pentru a ajunge la «miezul» sensului simbolic, ascuns, alegoric, pe care *Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura*

doar cel inițiat l-ar putea descoperi.” - *Handbook of Seventhday Adventist Theology*, 2000, p. 65. Claritatea Bibliei este legată de limbaj, de sens și de cuvintele Scripturii, deoarece există un adevăr precis pe care autorii Bibliei l-au avut în vedere și nu mai multe sensuri subiective, necontrolate ale textului biblic.

Dar aceasta nu înseamnă că nu este posibil ca uneori să ajungem la pasaje și idei pe care să nu le înțelegem pe deplin. La urma urmei, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și noi suntem doar niște ființe căzute. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu este suficient de clar cu privire la lucrurile pe care chiar trebuie să le știm și să le înțelegem, în special în ce privește mântuirea.

S-a întâmplat să nu înțelegi anumite texte și, mai apoi, să îți fie clarificate? Ce ai învățat din acea experiență care i-ar putea ajuta și pe alții?

Miercuri, 29 aprilie – Scriptura se interpretează singură

Biblia poate fi propriul ei interpret doar pentru că există o unitate inerentă a Scripturii. Fără această unitate, Scriptura nu ar putea fi lumina care își descoperă propriul sens, în care o parte a Scripturii tâlcuiește alte pasaje și, astfel, devine esențială în înțelegerea pasajelor conexe.

4. Cum ne trimite Isus înapoi la Scriptură pentru a explica cine este El? Ce ne învață acest lucru despre cum putem folosi Scriptura? Luca 24:27,44,45

Frumusețea în a lăsa Scriptura să se interpreteze singură este că ea aduce și mai multă lumină asupra semnificației ei. Astfel, noi nu alăturăm mai multe pasaje la întâmplare pentru a ne demonstra părerea, ci analizăm cu atenție contextul fiecărui pasaj. Pe lângă contextul direct de dinainte și de după pasajul pe care îl analizăm trebuie să luăm în considerare și contextul cărții din care provine pasajul. Mai mult, deoarece Pavel spune în Scriptură că „tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră” (Romani 15:4), noi ar trebui să studiem tot ce spune Scriptura despre un subiect anume.

„Biblia se explică singură. Fiecare verset trebuie raportat la alt verset. Elevul ar trebui să învețe să privească Cuvântul ca un întreg și să vadă legătura dintre părțile lui. Ar trebui să dobândească o cunoaștere a marii lui teme centrale, a scopului inițial al lui Dumnezeu pentru lume, a începutului marii lupte și a lucrării de răscumpărare.” - Ellen G. White, *Educație*, p. 190

Când comparăm verset cu verset este important să studiem Biblia cu atenție. Dacă este posibil, ar trebui să o studiem în limba în care a fost scrisă sau cel puțin folosind o traducere cât mai aproape de sensul textului în ebraică sau greacă. Deși cunoașterea limbii-sursă nu este absolut necesară pentru o bună înțelegere a Bibliei, cu siguranță că poate fi de ajutor, dacă este posibil. Dacă nu, studierea cu credincioșie și rugăciune a Cuvântului, cu o atitudine de smerenie și supunere, cu siguranță că va aduce rod bogat.

Gândește-te la o doctrină, de exemplu starea morților, care, dacă se concentrează doar pe anumite pasaje, poate duce la erori în cazul în care alte pasaje ar fi date la o parte. Ce ne spune acest lucru despre cât de important este să adunăm și să citim tot ce spune Biblia despre un subiect pentru a înțelege cât mai bine ce ne învață ea?

Joi, 30 aprilie – Sola Scriptura și Ellen G. White

5. De ce suntem trimiși la „Lege și la mărturie” ca normă pentru învățatură și doctrină? Ce înseamnă aceasta pentru lucrarea profeților care nu fac parte din canonul biblic? Isaia 8:20

Când vorbim despre *Sola Scriptura* (doar Scriptura), inevitabil, noi, adventiștii de ziua a șaptea, ne confruntăm cu întrebarea: Cum rămâne cu Ellen G. White, care a fost inspirată de Dumnezeu și a slujit ca mesager al lui Dumnezeu pentru poporul rămășiței? Care este relația dintre scrierile ei și Scriptură?

O simplă citire a scrierilor lui Ellen White ne arată clar că, pentru ea, Biblia ocupa un loc central și fundamental în toate gândurile și în teologia ei. De fapt, ea a afirmat în mod repetat că Biblia este cea mai

înalță autoritate, norma și standardul suprem pentru toate doctrinele, pentru credință și practici (vezi *Tragedia veacurilor*, p. 595). Mai mult, ea a susținut cu claritate și a înălțat marele principiu protestant *Sola Scriptura* (vezi *Tragedia veacurilor*, p. 7).

În opinia lui Ellen G. White, scrierile ei, în comparație cu Scriptura, erau o „lumină mai mică pentru a-i conduce pe bărbați și femei la lumina mai mare”, Biblia (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 20 ianuarie 1903). Scrierile ei nu au scopul de a înlocui studierea sârguincioasă a Bibliei. De fapt, chiar ea spune: „Voi nu sunteți familiarizați cu Scripturile. Dacă ați fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu studiul vostru, cu dorința de a ajunge la standardul Bibliei și a obține desăvârșirea creștină, n-ați fi avut nevoie de *Mărturii*. Numai din cauză că ați neglijat să faceți cunoștință cu Cartea inspirată de Dumnezeu, El a încercat să ajungă la voi prin mărturii simple și directe.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 605

În consecință, scrierile ei trebuie să fie apreciate. Ele au aceeași inspirație ca scrierile biblice, dar au un rol diferit față de Biblie. Scrierile ei nu sunt un adaos la Scriptură, ci sunt supuse Sfintei Scripturi. Ea niciodată nu a dorit ca scrierile ei să ia locul Scripturii, ci a înălțat Biblia ca singurul standard pentru credință și practici.

Gândește-te ce dar uimitor ne-a fost dat prin lucrarea lui Ellen G. White. Cum putem învăța să apreciem mai mult lumina minunată care vine de la ea, înălțând în același timp supremația Scripturii?

Vineri, 1 mai – Un gând de încheiere

„Cel care studiază Biblia trebuie să fie învățat să o abordeze în spiritul unuia care vrea să învețe. Avem datoria de a-i cerceta paginile, nu căutând dovezi care să ne susțină părerile, ci în scopul de a afla ce spune Dumnezeu. O adevărată cunoaștere a Bibliei nu poate fi dobândită decât cu ajutorul aceluiași Duh prin care a fost dat Cuvântul. Iar pentru a câștiga această cunoaștere trebuie să trăim conform ei. Avem datoria de a ne supune tuturor lucrurilor pe care le poruncește Cuvântul lui Dumnezeu... Studiul Bibliei reclamă eforturile noastre cele mai sârguincioase și o gândire neobosită. După cum minerul sapă în căutarea filonului de aur din pământ, cu tot atâta hotărâre și perseverență trebuie să căutăm comoara din Cuvântul lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Educație*, p. 189

„Când veți face din Biblie mâncarea și băutura voastră, când veți face ca principiile ei să fie elementele caracterului vostru, veți ști mai bine cum să primiți sfaturi de la Dumnezeu. Eu înalț Cuvântul prețios înaintea voastră astăzi. Nu repetați ce am spus eu, zicând: «Sora White a zis aceasta» și «Sora White a zis aceea». Căutați să vedeți ce spune Domnul, Dumnezeul lui Israel, și apoi împliniți poruncile Sale.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 33

Studiu suplimentar: *Educație*, cap. 20, „Studierea și predarea Bibliei”; *Solii alese*, cartea 3, cap. „Întâietatea Cuvântului”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 76-82

1. Din ce cauză spunea psalmistul că nu mai putea vorbi?
2. Ce anume auzise psalmistul și nu dorea să ascundă de următoarele generații?
3. Cât de repede i-ar înfrunța Domnul pe vrăjmașii lui Israel dacă acesta L-ar asculta?
4. Din ce cauză credea psalmistul că „se clatină toate temeliiile pământului”?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Predicile de evanghelizare”

5. Care este subiectul care ar trebui să absoarbă tot interesul?

2 mai – 8 mai

De ce este nevoie de interpretare?

Textul de memorat: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6)

A citi Biblia înseamnă și a interpreta Biblia. Dar cum putem face acest lucru? Ce principii să folosim? De exemplu, cum ne raportăm la diferitele tipuri de scriere pe care le găsim în ea? Cum ne dăm seama dacă pasajul pe care îl citim este o pildă, un vis profetic și simbolic sau o narațiune? Decizia într-o chestiune atât de importantă cum este contextul Scripturii implică în sine interpretarea.

Uneori, oamenii folosesc Biblia ca pe un oracol divin: deschid Scriptura la întâmplare pentru a găsi un verset biblic care speră să îi călăuzească. Dar a înșirui pasaje biblice la întâmplare poate duce la concluzii foarte ciudate și greșite.

De exemplu, când un bărbat și-a părăsit soția pentru altă femeie, soția și-a găsit alinare în următorul verset: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie” (Geneza 3:15). Ea era convinsă, pe baza acestui verset, că aventura soțului ei nu va rezista!

Orice verset folosit în afara contextului devine foarte repede un pretext folosit pentru a-ți susține propriile idei sau agenda personală. De aceea avem mare nevoie nu doar să citim Biblia, ci și să o interpretăm corect.

Duminică, 3 mai – Presupuneri

1. Ce i-a împiedicat pe ucenici, care erau foarte familiarizați cu Scriptura, să vadă adevăratul sens al Cuvântului lui Dumnezeu, chiar când evenimentele prezise se desfășurau în fața ochilor lor? Luca 24:36-45

Nimeni nu se apropie de Scriptură cu mintea complet eliberată de alte idei. Fiecare cititor, fiecare om care studiază Biblia se apropie de ea având un trecut și o experiență personală care, inevitabil, își vor lăsa amprenta asupra procesului de interpretare. Chiar și ucenicii au avut ideile lor despre cine era Mesia și ce trebuia să facă, bazându-se pe așteptările generale de la acea vreme. Convingerile lor puternice îi împiedicau să înțeleagă clar textul biblic, lucru care explică de ce, atât de adesea, L-au perceput greșit pe Isus și nu au înțeles evenimentele privind viața, moartea și învierea Lui.

Cu toții avem propriul sistem de crezuri cu privire la lume, la realitate și chiar la Dumnezeu, o serie de lucruri pe care le credem sau le acceptăm - chiar fără să ne dăm seama - și care sunt în mintea noastră când interpretăm Biblia. Nimeni nu abordează textul biblic cu mintea eliberată de propriile concepții. De exemplu, dacă viziunea cuiva cu privire la lume respinge categoric orice intervenție supranaturală din partea lui Dumnezeu, acea persoană nu va citi și nu va înțelege Scriptura ca fiind raportul adevărat și de încredere al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie, ci o va interpreta cu totul altfel decât cineva care acceptă existența supranaturalului.

Interpreții Bibliei nu se pot debarasa complet de trecutul lor, de experiențele lor, de ideile proprii și de noțiunile și părerile preconceptuate. Neutralitatea totală sau obiectivitatea absolută nu poate fi atinsă. Studiarea Bibliei și meditația teologică merg întotdeauna împotriva muntelui de prejudecăți cu privire la natura lumii și natura lui Dumnezeu.

Dar vestea bună este că Duhul Sfânt poate să lărgescă și să corecteze perspectiva noastră limitată și presupunerile atunci când citim cuvintele Scripturii cu o minte deschisă și o inimă sinceră. Biblia afirmă

Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura 22/53

în mod repetat că oameni din medii foarte diferite au putut înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și că Duhul Sfânt ne călăuzește „în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Tu ai ideile tale cu privire la lume? În ce mod le-ai putea supune Cuvântului lui Dumnezeu astfel încât Cuvântul să îți poată remodela ideile pentru a fi în armonie cu realitatea pe care o prezintă Biblia?

Luni, 4 mai – Traducerea și interpretarea

Biblia a fost scrisă în limbi foarte vechi: Vechiul Testament a fost scris în mare parte în ebraică, cu doar câteva pasaje în aramaică, iar Noul Testament a fost scris în greaca koine (limba greacă comună folosită în Antichitate). Majoritatea populației de astăzi nu vorbește și nu poate citi aceste limbi vechi. Astfel, Biblia a trebuit să fie tradusă în limbi moderne.

Dar, după cum bine știe orice traducător bun, traducerea cere și un grad mai mare sau mai mic de interpretare. Unele cuvinte dintr-o limbă nu au un echivalent exact în altă limbă. Arta traducerii cu exactitate și a interpretării unui text vechi se numește hermeneutică.

2. În toate pasajele următoare apare ideea de interpretare și traducere (tâlcuire). În ultimul, chiar Isus a trebuit să le explice ucenicilor semnificația unui verset. Ce ne spune acest lucru despre importanța interpretării? 1 Corinteni 12:10; 14:26; Ioan 1:41; 9:7; Faptele 9:36; Luca 24:27

Termenul grecesc *hermeneuo* din care provine cuvântul „hermeneutică” (interpretare biblică) derivă de la numele zeului Hermes, din mitologia greacă, considerat trimisul, sau solul zeilor, care avea și misiunea de a traduce mesajele lor pentru oameni.

Pentru noi, hermeneutica este importantă, deoarece, dacă nu cunoaștem limba originală, singura cale de acces la textul biblic este traducerea. Din fericire, multe versiuni traduse ale Bibliei transmit foarte bine ideea. Nu este nevoie să cunoaștem limba originală pentru a putea înțelege adevărurile esențiale descoperite în Scriptură, deși astfel de cunoștințe lingvistice ne-ar fi de mare folos. Totuși, chiar și în cazul unei traduceri foarte bune, interpretarea corectă a textului rămâne la fel de importantă, după cum am văzut în Luca 24:27. Acesta este principalul obiectiv al hermeneuticii: să transmită cu acuratețe sensul textului biblic și să ne ajute să știm cum să aplicăm corect învățătura din text la viața noastră. După cum ne arată textul de mai sus din Luca, Isus a făcut acest lucru pentru urmașii Lui. Imaginează-ți cum ar fi ca Isus însuși să interpreteze pasajele biblice pentru tine!

Mulți au acces la diverse traduceri, dar nu toți. Oricare ar fi traducerea cu care lucrezi, de ce este important să studiezi Cuvântul cu rugăciune și să încerci să te supui învățăturilor descoperite?

Marti, 5 mai – Biblia și cultura

3. În Faptele 17 vedem cum Pavel a încercat să prezinte Evanghelia într-un context nou: filozofia culturii grecești. Ce impact are contextul cultural asupra modului în care este evaluată importanța unor idei? Faptele 17:16-32

Cunoașterea culturii Orientului Apropiat este de folos în înțelegerea unor pasaje biblice. „În cultura ebraică, o persoană era considerată responsabilă și pentru ceva ce nu făcuse, dar permisesese să aibă loc. De aceea, adesea, scriitorii inspirați ai Scripturii I-au atribuit lui Dumnezeu fapte despre care, după gândirea apuseană, am spune că El a îngăduit să aibă loc sau nu le-a împiedicat, de exemplu, împietrirea inimii lui Faraon.” - *Methods of Bible Study*, secțiunea 4

Cultura dă naștere la câteva întrebări hermeneutice importante. Este Biblia condiționată cultural și relevantă doar în cultura în care este exprimată? Sau solia divină trece dincolo de cultură și li se adresează tuturor oamenilor? Ce se întâmplă dacă experiența culturală a unei persoane devine baza și norma supremă pentru interpretarea Scripturii?

În Faptele 17:26, Pavel ne oferă o perspectivă interesantă asupra realității, care adesea este trecută cu vederea când citim acest pasaj: Dumnezeu a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur... (în KJV: ne-a făcut pe toți din același sânge). Deși din punct de vedere cultural suntem foarte diferiți, Biblia ne spune că există ceva comun care îi unește pe toți oamenii, în ciuda diferențelor culturale, și anume, Dumnezeu este Creatorul tuturor. Păcătoșenia și nevoia de mântuire nu se limitează la o singură cultură. Toți avem nevoie de mântuirea oferită prin moartea și învierea Domnului Hristos.

Deși S-a adresat specific unor generații, Dumnezeu S-a asigurat că și generațiile următoare care vor citi Cuvântul lui Dumnezeu vor putea înțelege că acele adevăruri trec dincolo locul și de timpul în care au fost scrise textele.

Ca o paralelă, algebra a fost inventată în secolul IX în Bagdad. Înseamnă că adevărurile și principiile acestei ramuri a matematicii sunt limitate doar la acel timp și loc? Desigur că nu. Același principiu se aplică și adevărilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Deși Biblia a fost scrisă cu mult timp în urmă, în culturi cu totul diferite de ale noastre, adevărurile pe care le conține sunt la fel de relevante pentru noi ca atunci când au fost rostite.

Miercuri, 6 mai – Natura noastră păcătoasă

4. Ce i-a împiedicat uneori pe oameni să accepte adevărul? Ce avertizări ne sunt prezentate în următoarele situații? Ioan 9:39-41; 12:42,43

Este ușor să privim înapoi cu dispreț la conducătorii religioși care L-au respins pe Isus în ciuda unor dovezi atât de puternice. Totuși, trebuie să fim atenți ca nu cumva să avem și noi aceeași atitudine față de Cuvântul Său.

Fără îndoială că păcatul a schimbat și a produs o ruptură în relația noastră cu Dumnezeu. Păcatul pătrunde în toate experiențele noastre. El ne afectează și capacitatea de a interpreta Scriptura. Nu doar procesele gândirii au început să fie folosite pentru păcat, ci și mințile, și gândurile noastre au fost pângărite de păcat și, astfel, nu mai sunt receptive la adevărul lui Dumnezeu. Urmările acestei pângăriri în gândirea noastră sunt mândria, autoamăgirea, îndoiala, distanțarea și neascultarea.

Cel mândru se înalță pe sine mai presus de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Aceasta se întâmplă din cauză că mândria îl face pe om să pună accentul pe gândirea omenească, transformând-o în arbitru final al adevărului, chiar și al adevărilor de pe paginile Scripturii. O astfel de atitudine diminuează autoritatea Scripturii.

Unii oameni au tendința să ia seama doar la acele idei care li se par atractive, chiar dacă sunt în contradicție cu voia lui Dumnezeu care ne-a fost descoperită. Domnul ne-a avertizat însă cu privire la pericolul autoamăgirii (Apocalipsa 3:17). Păcatul atrage și îndoiala, determinându-ne să șovăim și să fim tentați să nu mai credem Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când pornești la drum având îndoieli, interpretarea textului biblic nu îți va aduce niciodată convingere. Însă cel care are îndoieli va începe să se înalțe într-o poziție în care își permite să hotărască ce este acceptabil în Biblie și ce nu, o poziție foarte periculoasă.

Noi ar trebui să abordăm Biblia cu credință și cu supunere, nu cu o atitudine de critică și de îndoială. Mândria, autoamăgirea și îndoiala duc la îndepărtarea de Dumnezeu și de Biblie și aceasta, fără îndoială, că va duce la neascultare, adică la a nu fi dispus să urmezi voia lui Dumnezeu care ți-a fost descoperită.

Ai luptat vreodată împotriva convingerii pe care ai avut-o după ce ai citit în Biblie - adică, ți-a fost arătat foarte clar - să faci un lucru, dar tu ai vrut altceva? Ce s-a întâmplat și ce ai învățat din acea experiență?

Joi, 7 mai – De ce este importantă interpretarea

5. De ce este atât de important pentru noi să înțelegem clar Scriptura, nu doar ca biserică, ci și ca indivizi? Neemia 8:1-3,8

Cel mai important subiect din Biblie este mântuirea și modul în care putem fi mântuiți. La urma urmei, ce altceva contează pe termen lung? La ce ne-ar folosi, așa cum a spus chiar Isus, să câștigăm tot ce are lumea să ne ofere, dar să ne pierdem sufletul (Matei 16:26)?

Dar a ști ce ne învață Biblia despre mântuire depinde foarte mult de interpretare. Dacă abordăm și interpretăm Biblia greșit, cel mai probabil vom ajunge la concluzii eronate, nu doar în înțelegerea mântuirii, ci în orice alt subiect pe care ni-l prezintă Scriptura. De fapt, chiar și pe vremea apostolilor, ereziile se strecuraseră deja în biserică, susținute, fără îndoială, de interpretările false ale Scripturii.

6. Ce ne spune Petru despre cât de important este să citim corect Scriptura? 2 Petru 3:15,16

Dacă suntem într-adevăr oameni ai Cărții, care doresc să trăiască doar conform cu ce stă scris în ea - și nu au altă sursă de autoritate precum tradiția, diferite creduri sau autoritatea bisericii de a o interpreta pentru noi - atunci problema interpretării corecte a Scripturii este foarte importantă, deoarece noi avem doar Biblia care să ne spună ce ar trebui să credem și cum să trăim.

Problema interpretării Scripturii este vitală pentru păstrarea doctrinei și pentru misiunea bisericii. Fără o interpretare corectă nu poate exista unitate în doctrine și propovăduire și astfel, nu va exista unitate în biserică și în misiunea noastră. Inevitabil, dacă doctrinele sunt greșite și distorsionate, misiunea va fi deficitară și denaturată. De fapt, dacă noi avem o solie de dat lumii, dar suntem confuzi cu privire la semnificația soliei, cât de eficienți vom fi când le vom prezenta această solie celor care au nevoie să o audă?

Citește întreita solie îngerească din Apocalipsa 14:6-12. Care sunt subiectele teologice prezentate aici și de ce este atât de esențial pentru misiunea noastră să le înțelegem corect?

Vineri, 8 mai – Un gând de încheiere

„Când studiați, lăsați deoparte opiniile voastre preconceptionale, precum și ideile moștenite și cultivate. Nu veți atinge niciodată adevărul dacă cercetați Scripturile pentru a vă justifica propriile idei. Lăsați-le pe acestea la ușă și, cu o inimă plină de pocăință, ascultați ce are să vă spună Dumnezeu. Unui căutător smerit al adevărului, care stă la picioarele lui Hristos și învață de la El, Cuvântul îi va da înțelegere. Celor care se consideră prea înțelepți, după părerea lor, pentru a studia Biblia, Isus le spune: «Trebuie să deveniți blânzi și smeriți cu inima, dacă doriți să deveniți înțelepți pentru a fi salvați.»

Nu citiți Cuvântul în lumina ideilor vechi, preconceptionale, ci, cu o inimă eliberată de prejudecăți, cercetați cu grijă și cu rugăciune. Dacă, pe măsură ce citiți, apare convingerea și realizați că părerile pe care le prețuiați atât de mult nu sunt în armonie cu Scriptura, nu încercați să o faceți să se potrivească cu aceste idei ale voastre. Nu permiteți ca ceea ce ați crezut sau practicat în trecut să vă controleze înțelegerea. Deschideți-vă ochii minții pentru a contempla minunatele lucruri care transpar din lege. Aflați ce este scris și apoi ancorați-vă picioarele pe Stânca eternă.” - Ellen G. White, *Solii pentru tineret*, p. 260

Studiu suplimentar: Ellen. G. White, *Calea către Hristos*, cap. „Ce să facem cu îndoiala”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 83-89

1. Despre cine afirmă psalmistul că ajunseseră îngrășământ pentru pământ?
2. Ce anume cerea psalmistul să facă Dumnezeu, ca să vadă vrăjmașii lui?
3. Ce fel de lucruri au fost spuse despre cetatea lui Dumnezeu?
4. Ce anume are temelii veșnice și ce este tare ca cerurile?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Hristos este centrul soliei”

5. Ce trebuie făcut pentru a îndepărta barierele prejudecăților și ale nepocăinței?

9 mai – 15 mai

Limbaj, text și context

Textul de memorat: „*Luați cartea aceasta a Legii și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru ca să fie acolo ca martoră împotriva ta.*” (Deuteronomul 31:26)

Miliardele de locuitori ai pământului vorbesc peste 6 000 de limbi. Biblia în întregime a fost tradusă în peste 600 de limbi, Noul Testament și unele părți din Biblie sunt traduse în peste 2 500 de limbi. Fără îndoială, sunt multe limbi. Și totuși, sunt mai puțin de jumătate din limbile cunoscute în lume.

Aproximativ 1,5 miliarde de oameni nu au acces la o Biblie tradusă în limba lor maternă. Deși încă mai este mult de lucru, eforturile diferitelor societăți biblice au făcut posibil ca 6 miliarde de oameni să poată citi Scriptura.

Cât de binecuvântați suntem să fim printre cei care au Biblia tradusă în limba lor! Adesea credem poate că este un lucru normal, uitând nu doar că mulți oameni nu au Biblia, dar și că, timp de multe secole, în Europa, în mod intenționat, Biblia a fost inaccesibilă maselor. Datorită tiparului și Reformei, lucrurile s-au schimbat. Noi, cei care avem Biblia, continuăm să analizăm cum am putea, inspirați de Duhul Sfânt, să învățăm să studiem Cuvântul și cum să Îl cunoaștem pe Domnul care ne este descoperit în aceste pagini.

Duminică, 10 mai – Înțelegerea Scripturii

1. În ce scop ne-a fost dată Biblia? 2 Timotei 3:16,17

Biblia a fost scrisă ca un martor al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie, al planului Său de răscumpărare a omenirii căzute și pentru a ne învăța calea neprihănirii. Domnul a ales să facă acest lucru în limbaj omenesc, transpunându-și vizibil gândurile și ideile în cuvinte omenești. Când l-a răscumpărat pe Israel din Egipt, Dumnezeu a ales un popor anume, care să transmită solia Sa către toți oamenii. El a permis ca acea națiune să transmită Cuvântul Său în limba lor, ebraica (și câteva porțiuni în aramaică, limbă asemănătoare cu ebraica).

Apariția culturii grecești a adus o nouă oportunitate, făcând posibil ca Noul Testament să fie scris într-o limbă universală, greaca, limbă care pe atunci era vorbită de mulți în cea parte a lumii. (De fapt, a existat și o traducere în greacă a Vechiului Testament.) Această limbă universală a făcut posibil ca apostolii și biserica primară să răspândească solia în lung și în lat cu un nou zel misionar după moartea Domnului Hristos. Mai târziu, apostolul Ioan „a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut” (Apocalipsa 1:2). Astfel, Biblia subliniază continuitatea ei ca „martor” și a acestei „mărturii” inspirate de la primul până la ultimul scriitor al Bibliei.

2. De ce era atât de important ca Israel să asculte de „toate cuvintele legii acesteia”, Tora, sau „învățăturile”? Deuteronomul 32:46,47

Unii oameni nu au doar o traducere a Bibliei în limba lor maternă, ci au mai multe versiuni. Alții poate au o singură versiune, dacă o au. Dar, indiferent câte ai avea, esențial este să o prețuiești, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu și, cel mai important, să te supui învățăturilor ei.

De ce nu este „un lucru fără însemnătate” (Deuteronomul 32:47) să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu și să îi învățăm și pe copiii noștri?

Luni, 11 mai – Cuvintele și semnificația lor

În fiecare limbă există cuvinte cu sensuri bogate și profunde, foarte dificil de tradus printr-un singur cuvânt în altă limbă. Astfel de cuvinte necesită un studiu aprofundat al modului în care sunt folosite în Biblie pentru a le înțelege semnificația.

3. Cum sunt arătate în Scriptură bunăvoința și bunătatea lui Dumnezeu față de ființele pe care le-a creat? 1 Împărați 3:6; Psalmii 57:3; 66:20; 143:8; Mica 7:20

Termenul ebraic *chesed* (bunăvoință) este unul dintre cele mai bogate și mai profunde cuvinte din Vechiul Testament. El descrie iubirea, bunătatea, bunăvoința, îndurarea și legământul lui Dumnezeu față de poporul Său. În aceste câteva pasaje am văzut că El Își arată „o mare bunăvoință față de ... David”, că „i-a păstrat această mare bunăvoință” El „Își va trimite bunătatea și credincioșia...” El va „da cu credincioșie lui Iacov, și vei ține cu îndurare față de Avraam...”.

4. Ce se spune despre „pace” în următoarele pasaje? Numeri 6:24-26; Iov 3:26; Psalmii 29:11; Isaia 9:6; 32:17

Termenul ebraic *shalom* este adesea tradus prin „pace”. Dar semnificația acestui cuvânt este mult mai profundă și mai cuprinzătoare. *Shalom* poate fi tradus prin „plenitudine, desăvârșire și bunăstare”. Binecuvântarea și îndurarea lui Dumnezeu ne țin în această stare, care este un dar de la Dumnezeu. Prin comparație, în necazul său, Iov nu găsea „nici liniște... nici odihnă”, căci îi lipsea pacea (*shalom*). În această lume haotică simțim o binecuvântare imensă când întâmpinăm ziua Sabatului prin cuvintele „Sabat fericit”, expresia uzuală în română pentru *Shabbat shalom*, căci legătura noastră cu Dumnezeu ne oferă cea mai mare pace și plenitudinea de care avem nevoie în viața noastră.

Chiar fără a cunoaște sensul original al acestor cuvinte, cum putem experimenta realitatea lor, așa cum le înțelegem noi?

Marti, 12 mai – Repetiție, modele de cuvinte și semnificație

În gândirea ebraică există mai multe moduri de a exprima ideea care să scoată în evidență sensul și să accentueze importanța conceptelor. Spre deosebire de limbile europene, ebraica nu are semne de punctuație, astfel că structura lingvistică s-a folosit de alte metode pentru a compensa.

5. Ce cuvinte se repetă în următoarele pasaje? Cum sunt accentuate cuvintele repetate prin concepte care sunt introduse prin repetiție? Geneza 1:26,27; Isaia 6:1-3

Un mod prin care scriitorii evrei puteau evidenția o trăsătură a lui Dumnezeu era repetarea ideii de trei ori. Când relatarea despre creațiune atinge apogeul lucrării lui Dumnezeu de creație, textul evidențiază importanța unică a omului. Verbul *bara'* „a crea”, întotdeauna îl are pe Dumnezeu ca subiect. Cu alte cuvinte, doar Dumnezeu are puterea de a crea fără a depinde de materie preexistentă. Aici versetul descrie crearea omului: „Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat” (NTR). Observați repetarea de trei ori a cuvântului „creat”. Prin aceasta, Moise evidențiază faptul că oamenii au fost creați de Dumnezeu și că au fost creați după chipul Lui. El a vrut să evidențieze aceste adevăruri.

În vedenia cu chemarea lui Isaia, serafimii au repetat cuvintele: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.” Accentul cade pe sfințenia unui Dumnezeu uimitor a cărui prezență umple templul. Putem observa aceeași sfințenie în cuvintele lui Isaia, când se află în prezența Celui Atotputernic: „Vai de mine! Sunt pierdut” (vers. 5). Chiar un profet ca Isaia, confruntându-se cu sfințenia și caracterul lui Dumnezeu, s-a rușinat de nevrednicia lui. Astfel, chiar și aici, cu mult înainte ca Pavel să ne descrie păcătoșenia omului și nevoia de un Mântuitor (Romani 1-3), putem vedea că Biblia ne prezintă starea decăzută a omenirii, chiar la un om ca Isaia.

În Daniel 3, expresia „Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip” se repetă (cu mici variații) de zece ori (vers. 1,2,3,5,7,12,14,15,18). Prin această repetare se subliniază fapta lui Nebucadnețar care sfida fățiș

viziunea pe care Dumnezeu i-o dăduse și i-o explicase prin Daniel (Daniel 2:31-45). Accentul cade aici pe încercarea omului de a se face zeu și a i se aduce închinare, în opoziție cu singurul Dumnezeu adevărat, Singurul vrednic de închinare.

Miercuri, 13 mai – Text și context

În Scriptură, cuvintele apar întotdeauna într-un context, nu izolate. Un cuvânt are un context imediat, într-o propoziție, și, mai întâi, trebuie să înțelegem textul la acest nivel. Apoi există un context lărgit, în care apare propoziția - poate fi o secțiune, un capitol sau o serie de capitole. Este esențial să înțelegem cât mai bine contextul cuvintelor și propozițiilor pentru a nu ajunge la concluzii greșite.

6. Compară Geneza 1:27 cu Geneza 2:7. Apoi citește Geneza 2:15-23. Cum putem înțelege din aceste pasaje și contexte diferite definiția termenului *adam*, cuvântul ebraic pentru „om”?

Am văzut că prin repetiția termenului *bara'* din Geneza 1:27, se scoate în evidență crearea omului. Apoi omul este definit în contextul acestui verset ca „parte bărbătească și parte femeiască”. Aceasta înseamnă că termenul ebraic *adam* trebuie înțeles în acest pasaj ca referire generică la neamul omenesc, sau la omenire.

Totuși, în Geneza 2:7, același termen, *adam*, este folosit cu referire la formarea lui Adam din țărâna „pământului” (în ebraică *adamah* - observați jocul de cuvinte). Aici se face referire doar la bărbatul Adam, căci Eva a fost creată doar mai târziu și într-un mod cu totul diferit. Astfel, în fiecare pasaj, chiar în contextul celor două capitole, putem vedea diferențierea dintre definiția *adam* ca „neam omenesc” (Geneza 1:27) și bărbatul Adam (Geneza 2:7). Faptul că Adam este o persoană este enunțat doar mai târziu, în genealogii (Geneza 5:15; 1 Cronici 1:1; Luca 3:38) și cu referire la Isus, care a devenit „al doilea Adam” (Romani 5:12-14).

După cum termenul Adam apare într-un text specific, la fel și contextul creării lui Adam și a Evei se găsește în relatarea despre facerea lumii, după cum vedem în Geneza 1-2. Aceasta înseamnă o unitate mai mare. Unitatea îl informează pe cel care interpretează textul dacă sunt teme, idei și evenimente adiționale. Geneza 2:4-25 a fost numită uneori a doua relatare a momentului creațiunii, dar, de fapt, este numai o diferență în accentuare. Oricum, în ambele relatări ne este prezentată clar originea omenirii.

După cum putem vedea, bărbatul și femeia - omenirea - sunt creațiile directe ale lui Dumnezeu. Ce ne spune aceasta despre „înțelepciunea lumii acesteia” (1 Corinteni 1:20) care susține că am apărut din întâmplare?

Joi, 14 mai – Cărțile și mesajul lor

În Scriptură, unitățile mari se numesc cărțile Bibliei. Cărțile biblice au fost scrise în medii diferite și cu scopuri diferite. Unele au fost solii profetice, altele, compilații, precum Psalmii. Există cărți istorice, precum 1 și 2 Împărați, și scrisori către diferite biserici, precum cele scrise de Pavel și alții.

Când dorim să înțelegem semnificația și mesajul unei cărți este important să începem cu scriitorul și mediul. Multe cărți ale Bibliei au autori cunoscuți. Primele cinci cărți ale Vechiului Testament îi sunt atribuite lui Moise (Iosua 8:31,32; 1 Împărați 2:3; 2 Împărați 14:6; 21:8; Ezra 6:18; Neemia 13:1; Daniel 9:11-13; Maleahi 4:4). Acest lucru a fost confirmat de Isus (Faptele 3:22; Romani 10:5). În alte cazuri, unii autori biblici nu au fost identificați. (De exemplu, autorii cărților Estera și Rut și cei ai unor cărți istorice precum Samuel și Cronici.)

7. Ce importanță are pentru noi faptul că Moise a scris cartea Geneza? Geneza 15:1-5; 22:17,18

Cărțile de la Exodul până la Deuteronomul au fost scrise de Moise după ieșirea din Egipt, desigur. Dar pentru că Geneza este fundamentală, ea prezentând istoria intervențiilor lui Dumnezeu de la facerea lumii până în vremea patriarhilor, este logic să afirmăm că această carte a fost scrisă înainte de Exodul.

„În timp ce anii, în trecerea vremii, se derulau în veșnicie, iar el umbla din loc în loc cu turmele prin locuri singurate, meditănd la starea de oprimare a poporului său, [Moise] și-a reamintit de felul în care Se purtase Dumnezeu cu părinții săi și de făgăduințele care erau moștenirea poporului ales, iar rugăciunile sale pentru Israel se înălțau zi și noapte. Îngeri din cer revărsau lumina lor în jurul lui. Aici, sub inspirația Duhului Sfânt, el a scris cartea Geneza.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 251

Din Geneza aflăm nu doar despre originea noastră, ci și despre planul de mântuire sau mijlocul prin care Dumnezeu va răscumpăra omenirea căzută. Acest plan devine chiar mai evident în legământul pe care Dumnezeu îl face cu Avraam, legământ în care Dumnezeu făgăduiește să facă din el un neam mare, cu urmași „ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării” (Geneza 22:17).

Ce alte adevăruri ne sunt descoperite prin cartea Geneza, despre care, poate, altfel nu am fi știut?

Vineri, 15 mai – Un gând de încheiere

„În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire cu autoritate și infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și testul experienței. ... Cu toate acestea, faptul că Dumnezeu le-a descoperit oamenilor voia Sa prin Cuvântul Său n-a făcut inutilă prezența și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Din contră, Duhul a fost făgăduit de Mântuitorul nostru ca să le descopere slujitorilor Săi Cuvântul, ca să lumineze și să aplice învățăturile Lui. Și, pentru că Duhul lui Dumnezeu a fost Acela care a inspirat Biblia, este cu neputință ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 7

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. „John Wycliffe” și „Luther înaintea Dietei”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 90-96

1. Cum constata psalmistul că se duc anii?
2. Pe cine compară psalmistul cu iarba și pe cine compară cu finicul și cu cedrul?
3. Ce anume înviora sufletul psalmistului când era frământat de „gânduri negre”?
4. Ce îndemn le adresează psalmistul cerurilor, pământului, mării, câmpiei, copacilor?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Predicarea profețiilor captivează atenția”

5. Despre care profeții spune Ellen White că ar trebui studiate cu atenție?

16 mai – 22 mai

Cartea Geneza și facerea lumii (I)

Textul de memorat: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:1-4)

Primele capitole din Geneza sunt temelia pentru tot restul Scripturii. Învățăturile sau doctrinele importante ale Bibliei își au sursa în aceste capitole. Aici găsim primele cunoștințe despre natura Dumnezeirii care lucrează în armonie ca Tată, Fiu (Ioan 1:1-3; Evrei 1:1,2) și Duh Sfânt (Geneza 1:2) pentru a crea lumea și tot ce este în ea, culminând cu omenirea (Geneza 1:26-28). În Geneza sunt prezentate și alte teme majore: Sabatul (Geneza 2:1-3), originea răului (Geneza 3), Mesia și planul de răscumpărare (Geneza 3:15), potopul global (Geneza 6-9), legământul (Geneza 1:28; 2:2,3,15-17; 9:9-17; Geneza 15), împărțirea popoarelor și încurcarea limbilor (Geneza 10, 11) și genealogiile care ne oferă cadrul biblic pentru cronologia de la facerea lumii și până la Avraam (Geneza 5 și 11). Subiecte precum puterea Cuvântului rostit al lui Dumnezeu (Geneza 1:3; 2 Timotei 3:16; Ioan 17:17), natura omenirii (Geneza 1:26-28), caracterul lui Dumnezeu (Matei 10:29,30), căsătoria între un bărbat și o femeie (Geneza 1:27,28; 2:18,21-25), isprăvnicia pentru pământ și resursele sale (Geneza 1:26; 2:15,19) și speranța făgăduinței unei creații noi (Isaia 65:17; 66:22; Apocalipsa 21:1) toate își au temelia în aceste prime capitole pe care le vom studia în această săptămână și săptămâna viitoare.

Duminică, 17 mai – La început...

1. Ce adevăruri profunde sunt descoperite chiar la începutul Bibliei? Geneza 1:1

Biblia începe cu cele mai sublime și profunde cuvinte, cuvinte simple, dar cu o profunzime nemărginită atunci când sunt studiate cu atenție. De fapt, cele mai aprinse întrebări filozofice cu privire la cine suntem, de ce suntem aici și cum am ajuns aici primesc răspuns în prima propoziție a Bibliei.

Noi existăm, deoarece Dumnezeu ne-a creat la un moment anume în trecut. Noi nu am evoluat din nimic, nici nu am luat ființă la întâmplare, fără motiv și fără nicio direcție bine stabilită, așa cum învață modelul științific contemporan al originii speciilor. Evoluționismul darwinist este contrar Scripturii în toate privințele și încercarea unora de a-l armoniza cu Biblia face creștinismul să pară stupid.

Totodată, noi am fost creați de Dumnezeu într-un moment anume: „la început”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu trebuie să fi existat înainte de acest început. Adică Dumnezeu a existat înainte ca timpul să fi fost creat și exprimat în ciclul zilnic „seară și dimineață”, în luni și ani, toate marcate de relația lumii cu soarele și luna. Acest început are ecou și este susținut de alte pasaje din Biblie, care reafirmă continuu natura și modul în care a creat Dumnezeu (Ioan 1:1-3).

2. Prin cine a fost creată lumea? Ce semnificație are pentru noi faptul că El a murit pe cruce? Ioan 1:1-3; Evrei 1:1,2

Biblia ne învață că Isus a creat lumea. Ea ne spune că „toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Prin Isus, Dumnezeu „a făcut lumile” (Evrei 1:1,2, NKJV). Deoarece toate lucrurile își au originea în Isus de la început, putem avea speranța că El va încheia ce a început, deoarece știm că El este „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” (Apocalipsa 1:8; 22:13).

Ce înseamnă pentru tine faptul că știi că ai fost creat de Dumnezeu? Cum ar fi dacă nu ai crede acest lucru? Cum te-ai vedea pe tine și pe alții și de ce?

Luni, 18 mai – Zilele creației

În ultimii ani a existat tendința de a privi săptămâna creației ca pe o metaforă, o pildă sau chiar un mit. Aceste idei au apărut odată cu teoria evoluționismului, teorie care pretinde că viața pe planeta Pământ s-a dezvoltat de-a lungul multor ere. În această privință, Biblia ne învață că zilele creației, din Geneza 1, trebuie înțelese în sens literal, nu figurat.

3. Cum este folosit termenul „zi” în următoarele contexte? Geneza 1:3-5; Exodul 20:8-11

Cuvântul ebraic *yôm*, sau „zi”, este folosit adesea în relatarea despre facerea lumii cu referire la o zi literală. Nimic din relatarea despre facerea lumii din Geneza nu indică faptul că s-ar referi la altceva decât la o zi de douăzeci și patru de ore, așa cum înțelegem astăzi o zi. De fapt, unii cercetători care nu cred că zilele au fost cum sunt cele de astăzi vor recunoaște totuși că intenția autorului a fost aceea de a face referire la astfel de zile.

Este interesant că Însuși Dumnezeu a dat numele acestei unități de măsurare a timpului (Geneza 1:5). *Yôm*, sau zi, este definit prin fraza „a fost o seară, și apoi a fost o dimineață” (Geneza 1:5,8). Termenul este folosit la singular, nu la plural, făcând referire la o singură zi.

Astfel, cele șapte zile ale facerii lumii trebuie să fie înțelese ca o unitate completă de timp, introdusă de numeralul cardinal '*echad* („o”) urmată de numerele ordinale (a doua, a treia, a patra etc.). Acest model indică o secvență consecutivă de zile, culminând cu ziua a șaptea. Nu există niciun indiciu în folosirea termenilor sau în forma de povestire care să indice vreun gol între aceste zile. Într-adevăr, cele șapte zile ale creației sunt șapte zile în sensul în care le înțelegem noi astăzi.

De asemenea, sensul literal al zilei este înțeles și mai clar în momentul în care Dumnezeu a scris porunca a patra cu degetul Lui, arătând că baza pentru odihna Sabatului zilei a șaptea se găsește în secvența de șapte zile ale facerii lumii.

Facerea lumii din Geneza nu este singura creație menționată în Biblie. Există o re-creare, la a doua venire, când Dumnezeu va „îmbrăca” trupul nostru muritor în nemurire „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1 Corinteni 15:52). Dacă așa va fi la revenirea lui Isus, este clar că Dumnezeu nu a avut nevoie de miliarde de ani când a creat prima dată, așa cum învață evoluționismul teist.

Marti, 19 mai – Sabatul și creațiunea

Astăzi, Sabatul zilei a șaptea este foarte atacat în societatea seculară și în comunitățile religioase. Programele de lucru ale corporațiilor globale arată încercarea de a schimba calendarul în multe țări europene pentru ca luna să fie prima zi din săptămână, iar duminica, ziua a șaptea. În recenta enciclică papală cu privire la schimbările climatice, Sabatul zilei a șaptea este numit „Sabatul evreiesc” și lumea este încurajată să păzească o zi de odihnă pentru reducerea încălzirii globale (Papa Francisc, *Laudato Si*, pp. 172-173).

4. Ce legătură este între modul în care înțelegem săptămâna creației și porunca a patra? Ce legătură este între aceasta și întreita solie îngerească? Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11; Marcu 2:27; Apocalipsa 14:7

Biblia spune: „În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse.” Astăzi, mulți creaționiști evidențiază lucrarea lui Dumnezeu în cele șase zile ale facerii lumii, dar nu recunosc faptul că Dumnezeu nu Și-a încheiat lucrarea în ziua a șasea, ci după ce a creat ziua Sabatului. Isus spune: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat.” El a putut face această afirmație cu autoritate, deoarece El a făcut, sau a creat, Sabatul ca semn veșnic și sigiliu al legământului lui Dumnezeu cu poporul Său. Sabatul nu a fost doar pentru poporul iudeu, ci pentru toți oamenii.

Geneza prezintă trei lucruri pe care le-a făcut Isus prin crearea Sabatului. (1) El „S-a odihnit”, dându-ne un exemplu divin al dorinței Sale de a Se odihni împreună cu noi. (2) El „a binecuvântat” ziua a șaptea. În *Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura*

relatarea despre creațiune au fost binecuvântate animalele, apoi și Adam, și Eva, dar singura zi binecuvântată a fost ziua a șaptea. (3) Dumnezeu „a sfințit-o”, sau „a făcut-o sfântă”.

Niciunei alte zile Biblia nu îi atribuie aceste trei caracteristici. Ele sunt repetate în porunca a patra, când Dumnezeu scrie cu degetul Lui și ne îndreaptă atenția înapoi, spre facerea lumii, ca temelie pentru Sabat (Exodul 20:11).

În Apocalipsa 14:7 și Exodul 20:11, porunca despre Sabat este menționată ca bază pentru închinarea la Creator. Cum se leagă această trimitere la Sabat de evenimentele ultimelor zile?

Miercuri, 20 mai – Creațiunea și căsătoria

Ultimul deceniu a fost martorul unor schimbări majore în modul în care societatea și guvernele definesc căsătoria. Multe țări din lume au aprobat căsătoriile între persoane de același sex, schimbând legile anterioare care protejau structura familiei formată dintr-un bărbat și o femeie. Această schimbare este fără precedent din mai multe privințe și ridică noi întrebări cu privire la instituția căsătoriei, la relația dintre biserică și stat și la sfințenia căsătoriei și a familiei așa cum este definită în Scriptură.

5. Ce ne spun următoarele texte despre idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie? Geneza 1:26-28; 2:18,21-24

În ziua a șasea Dumnezeu atinge punctul culminant al creațiunii, prin crearea omului. În Geneza 1:26 este folosit pluralul în dreptul lui Dumnezeu pentru prima dată: „Să facem om după chipul Nostru.” Toate persoanele întregii Dumnezeiri, într-o relație de iubire reciprocă, acum creează relația de căsătorie între oameni pe pământ, relație instituită de Cer.

Scriptura este foarte clară, această relație trebuie să aibă loc între un bărbat și o femeie, care ei înșiși provin dintr-un tată și o mamă, care sunt bărbat și femeie. Acest concept este făcut și mai clar în îndrumarea dată primilor părinți de pe pământ: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l»” (Geneza 1:28). În porunca a cincea, copiii trebuie să își cinstească tatăl și mama (Exodul 20:12). Această legătură nu poate fi împlinită în niciun alt context decât în parteneriatul heterosexual.

Ce ne învață Isus despre natura și sfințenia căsătoriei? (Matei 19:3-6). În lumina cuvintelor Sale și amintindu-ne de dragostea lui Dumnezeu pentru întreaga omenire și de faptul că noi toți suntem păcătoși, cum ar trebui să adoptăm o poziție fermă, dar credincioasă de partea principiilor biblice în privința căsătoriei?

Joi, 21 mai – Creațiunea, căderea în păcat și jertfa Mântuitorului

Biblia ne oferă o legătură de netăgăduit între creația perfectă, cădere, Mesia cel făgăduit și răscumpărarea finală. Aceste evenimente majore devin baza temei mântuirii pentru rasa umană.

6. Ce s-a întâmplat cu creațiunea desăvârșită a lui Dumnezeu? Geneza 1:31; 2:15-17; 3:1-7

Dumnezeu a spus că tot ce făcuse, toate „erau foarte bune”. „Creațiunea era acum completă. ... Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nicio pată a păcatului și nicio umbră a morții nu întina minunata creațiune.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 47. Dumnezeu îi avertizase pe Adam și Eva că, dacă mâncau din pomul oprit, cu siguranță aveau să moară (Geneza 2:15-17). Șarpele și-a început discursul cu o întrebare și apoi a contrazis cu totul ceea ce spusese Dumnezeu: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). Satana i-a promis Evei mai multă cunoștință și faptul că va fi ca Dumnezeu. Iar ea l-a crezut.

7. Cum confirmă Pavel afirmația din Geneza 2:15-17? Ce raport există între aceste învățături și evoluția teistă? Romani 5:12; 6:23

Putem vedea în Scriptură că scriitorii biblici de mai târziu au confirmat afirmațiile biblice timpurii și au adus mai multe informații. În Romani 5-8, Pavel scrie despre păcat și despre nevoia de mântuire: „... printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor” (Romani 5:12). Dar perspectiva evoluționistă, care presupune că moartea ar fi existat cu milioane de ani înainte de apariția omenirii, are implicații serioase pentru învățătura biblică despre originea păcatului, moartea lui Hristos în locul nostru pe cruce și planul de mântuire. Dacă moartea nu are legătură cu păcatul, atunci plata pentru păcat nu este moartea (Romani 6:23) și Hristos nu ar fi avut niciun motiv să moară pentru păcatele noastre. Atunci, între creațiune, căderea în păcat și cruce, nu ar exista nicio legătură logică. Primul Adam este legat de al doilea Adam (1 Corinteni 15:45,47). A crede în evoluționismul darwinist, chiar acceptând și conceptul despre Dumnezeu pe parcurs, înseamnă distrugerea temeliei creștinismului.

Vineri, 22 mai – Un gând de încheiere

„Dovezile cumulative, pe baza factorilor comparativi, literari, lingvistici și de altă natură, sugerează unanim o singură concluzie, și anume că denumirea *yôm*, zi, din Geneza 1, face referire la o zi literală de douăzeci și patru de ore.

Autorul capitolului 1 din Geneza nu ar fi putut prezenta metode mai clare și mai cuprinzătoare de a exprima ideea de *zi literală* decât cele alese.” - Gerhard F. Hasel, „The Days of Creation în Genesis 1: Literal Days or Figurative Periods/EPOCHS of Time?” *Origins* 21/1 [1994], pp. 30-32

„Mințile cele mai dotate, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, se tulbură, încercând să aprofundeze legăturile dintre știință și revelație. Creatorul și lucrările Lui sunt mai presus de puterea lor de pricepere și, fiindcă nu pot fi explicate prin legile naturale, raportul Bibliei este declarat ca nefiind vrednic de încredere.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, p. 258

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 2 „Creațiunea” și cap. 9 „Săptămâna creațiunii, o săptămână literală”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 97-103

1. Ce spune psalmistul că se întâmplă cu cei ce slujesc icoanelor?
2. Ce anume spune psalmistul că au văzut toate marginile pământului?
3. Despre ce anume spune psalmistul că „nu se va lipi” de el?
4. Ce anume schimbă Domnul „ca pe un veșmânt”?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Reținerea unor învățături fără a face ca adevărul să fie neclar”

5. Care aspecte ale adevărului trebuie adunate în mintea noastră și cum pot fi întipărite acolo?

23 mai – 29 mai

Cartea Geneza și facerea lumii (II)

Textul de memorat: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.” (Psalmii 19:1)

Mulți gânditori de seamă au fost inspirați de Scriptură să cerceteze lumea creată a lui Dumnezeu; ca un rezultat a apărut știința modernă. Johannes Kepler, Isaac Newton, John Ray, Robert Boyle și alți mari oameni de știință au crezut că prin lucrările lor au descoperit și mai mult despre opera lui Dumnezeu.

Totuși, după Revoluția Franceză, știința secolului XIX a început să facă tranziția de la o viziune teistă asupra lumii la una bazată pe naturalism și materialism, adesea fără a lăsa loc supranaturalului. Aceste idei filozofice au fost popularizate de cartea lui Charles Darwin, *Originea speciilor* (1859). De la acea vreme, știința s-a distanțat foarte mult de temelia sa biblică, ajungându-se astfel la o reinterpretare radicală a relatării din Geneza.

Ne prezintă Biblia o viziune demodată, neștiințifică despre cosmologie? Relatarea biblică a fost doar împrumutată de la națiunile păgâne înconjurătoare? A fost Biblia condiționată cultural de loc și timp sau natura sa inspirată ne înalță gândirea pentru a putea pricepe natura cu totul divină a originii noastre?

Duminică, 24 mai – Este Pământul plat?

Se știe că, în lumea antică, mulți credeau că Pământul este plat. Totuși, din diverse motive bine întemeiate, majoritatea oamenilor au înțeles că Pământul este rotund. Chiar și în zilele noastre sunt persoane care pretind că Biblia ne învață că pământul este plat.

1. Care este contextul următoarelor versete? Ne învață cumva că Pământul este plat? Apocalipsa 7:1; 20:7,8

Ioan, autorul acestor versete, scrie o profeție referitoare la timpul sfârșitului în care descrie patru îngeri din cer „care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului.” El a repetat cuvântul „patru” de trei ori pentru a face legătura între îngeri și cele patru puncte cardinale.

Pe scurt, el folosește un limbaj figurat, la fel cum facem și noi când spunem, de exemplu, „soarele apune” sau „vântul bate din est”. A insista pe o interpretare literală a acestor versete profetice când contextul ne indică o idee figurată a punctelor cardinale nord, sud, est și vest înseamnă a scoate din context aceste pasaje și a spune că sugerează ceva ce, de fapt, nu sugerează. Când Isus a spus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19), El nu vorbea despre fiziologia umană sau despre inima propriu-zisă. El folosea o figură de stil pentru a prezenta un adevăr moral.

2. Ce învățăm din următoarele texte despre forma Pământului? Iov 26:7-10; Isaia 40:21,22

În Iov 26, Pământul este prezentat ca fiind suspendat în spațiu, iar Isaia afirmă că Pământul este rotund.

Imaginează-ți că ai fi trăit cu mii de ani în urmă. Ce dovezi ai fi avut că Pământul se mișcă? Ți s-ar fi părut mai degrabă că stă nemișcat? Ce argumente ai fi putut aduce că Pământul este rotund sau plat?

Luni, 25 mai – Creațiunea în literatura veche

Arheologii au descoperit texte din Egiptul antic și din Orientul Apropiat care conțin relatări despre creațiune și potop. Acest lucru i-a făcut pe unii să se întrebe dacă relatarea din Geneza nu cumva a fost împrumutată de la aceste culturi sau dacă a depins în vreun fel de ele. Așa să fie?

3. Citește Geneza 1-2:4 și apoi citește următorul fragment din Epopeea lui Atra-Hasis. Ce diferențe poți observa?

„Când zeii în locul omului/ Au lucrat, au purtat poverile,/ Povara zeilor a fost prea mare,/ Munca prea grea, oboseala prea mare/...” „Fă ca zeița-pântecelui să dea naștere la odrasle,/ Și fă ca omul să poarte povara zeilor!” ... „Geshtu-e, un zeu cu inteligență,/ Pe el l-au ucis în adunarea lor./ Nintu a amestecat lutul/ Cu trupul și cu sângele lui...” - Stephanie Dalley, *Myths from Mesopotamia: Creation, the Flood, Gilgamesh and Others*, pp. 9, 14-15

Deși există asemănări între aceste relatări (de exemplu, primii oameni au fost făcuți din țărâna pământului), diferențele sunt mult mai evidente.

(1) În Atra-Hasis, omul lucrează pentru zei, ca zeii să se poată odihni. În Geneza, Dumnezeu creează pământul și tot ce este pe el *pentru* oameni, ca apogeu al creației, și apoi El Se odihnește împreună cu ei. În Geneza, oamenii sunt așezați într-o grădină și invitați să aibă comuniune cu Dumnezeu și să aibă grijă de creația Sa - concept care nu se găsește în Atra-Hasis. (2) În Atra-Hasis un zeu este ucis și sângele lui este amestecat cu lut pentru a da formă oamenilor. În Geneza, primul Adam este „modelat” personal de Dumnezeu, care suflă în el viață și femeia este „făcută” mai târziu pentru a fi „ajutorul” lui. Dumnezeu nu i-a creat pe Adam și Eva din sângele unui zeu ucis. (3) Nu există niciun semn care să indice vreun conflict sau violență în relatarea din Geneza, așa cum vedem în poemul Atra-Hasis.

Relatarea biblică este sublimă: un Dumnezeu omnipotent îi oferă omenirii un scop demn într-o lume desăvârșită. O diferență radicală care i-a convins pe cercetători că aceste două relatări despre facerea lumii sunt foarte diferite.

Unii au susținut că, de-a lungul veacurilor, relatările despre facerea lumii și potop au fost transmise pe baza a ceea ce s-a întâmplat (de aici și asemănările), dar au fost distorsionate în timp. Dar noi credem că Moise, sub inspirația Duhului Sfânt, a descoperit chiar ce a avut loc.

Marti, 26 mai – Geneza și miturile Antichității

Departate de a fi dependentă de miturile păgâne antice despre creațiune, Geneza pare să fi fost scrisă într-un mod care le respinge și Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind Creatorul.

4. Cum sunt descrise entitățile care apar în ziua a patra și funcțiile lor? Geneza 1:14-19

Termenii „soarele” și „luna” au fost evitați cu atenție deoarece, în ebraică, aceste denumiri îi desemnau pe zeii soarelui și ai lunii din Orientul Apropiat și din Egipt (sau erau foarte apropiați ca nume). Folosirea termenilor „luminătorul cel mare” și „luminătorul cel mic” arătau că aceste corpuri cerești au fost create cu un scop precis, „să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii” și să „lumineze pământul” (Geneza 1:14,15). Cu alte cuvinte, textul ne arată foarte clar că soarele și luna nu erau zei, ci lucruri create cu funcții naturale specifice, așa cum le percepem și noi astăzi.

5. Cât de personal S-a implicat Dumnezeu în crearea lui Adam și a Evei? Geneza 2:7,18-24

Miturile orientale antice prezintă în mod unanim crearea omului ca o idee care a venit mai târziu, un rezultat al încercării de a-i ușura pe zei de munca lor prea asiduă. Această noțiune mitică este contrazisă de ideea biblică conform căreia omul trebuia să conducă lumea ca locuitor al lui Dumnezeu. Nimic din facerea omului nu a fost un gând venit mai târziu. Textul biblic ne indică faptul că acesta a fost punctul culminant al creațiunii, arătându-ne chiar mai hotărât cât de diferite sunt celelalte relatări de cea biblică.

Geneza ne prezintă astfel o corectură a miturilor din lumea veche. Moise a folosit anumiți termeni și anumite idei incompatibile cu conceptele păgâne. El a făcut acest lucru exprimând clar și simplu perspectiva biblică asupra realității și a rolului și scopului lui Dumnezeu în facerea lumii.

Cu mii de ani în urmă, relatarea biblică despre facerea lumii mergea împotriva culturii de la acea vreme. Astăzi, relatarea biblică despre facerea lumii merge împotriva culturii actuale. De ce nu ar trebui să ne surprindă acest lucru?

Miercuri, 27 mai – Creațiunea și timpul

6. Cum prezintă Biblia istoria omenirii de la Adam până la Noe și de la Noe la Avraam? Geneza 5 și 11

Există un element care face ca aceste genealogii să fie unice în Biblie: ele conțin elementul timp, determinându-i astfel pe unii oameni cercetători să le numească „cronogenealogii”. Ele au un mecanism în care informația despre urmași face și referiri la timp. Acest sistem nu permitea ștergerea sau adăugarea anumitor generații. Geneza 5 și 11 prezintă o linie genealogică continuă, lucru confirmat în 1 Cronici 1:18-27, unde nu sunt adăugate și nici excluse generații. Biblia se interpretează singură.

Timp de aproape două mii de ani specialiști iudei și creștini au interpretat aceste texte ca fiind pură istorie și o modalitate precisă de a determina data la care a avut loc potopul și vârsta pământului, cel puțin pe baza celor șapte zile ale creațiunii așa cum sunt descrise în Geneza 1 și 2.

În ultimele decenii s-a încercat o reinterpretare a capitolelor 5 și 11 din Geneza pentru a include vârste mai înaintate, în urma interpretărilor (de către ființe umane căzute) unor date arheologice și istorice care par să sugereze acest lucru. Aceasta ridică mari semne de întrebare cu privire la veridicitatea relatării biblice.

Dar, dacă înțelegem conceptul de timp așa cum apare în Biblie și desfășurarea sa de-a lungul istoriei, trebuie să recunoaștem că aceste două capitole sunt „atât istorice, cât și teologice, legându-l pe Adam de restul omenirii și pe Dumnezeu, de om în timp și spațiu. Geneza 5 și 11:10-26 ne oferă cadrul în timp și lanțul genealogic care îl leagă pe poporul lui Dumnezeu de omul pe care Dumnezeu l-a creat ca punct culminant al celor șase zile de facere a acestei planete.” - Gerhard F. Hasel, „The Meaning of the Chronogenealogies of Genesis 5 and 11”, *Origins* 7/2 [1980], p. 69

Deși aceste versete din Vechiul Testament sunt acolo din motive întemeiate și importante, la ce spune Pavel în 1 Timotei 1:4 și Tit 3:9 că trebuie să fim atenți când vorbim despre astfel de versete?

Joi, 28 mai – Creațiunea în Scriptură

7. Citește pasajele de mai jos și arată cum au făcut referire autorii lor la istoria relatată în Geneza 1-11:

Matei 19:4,5; Marcu 10:6-9; Luca 11:50,51; Ioan 1:1-3; Faptele 14:15; Romani 1:20; 2 Corinteni 4:6; Efeseni 3:9; 1 Timotei 2:12-15; Iacov 3:9; 1 Petru 3:20; Iuda 11, 14; Apocalipsa 2:7; 3:14; 22:2,3

Isus și toți scriitorii Noului Testament fac referire la Geneza 1-11 ca fiind o relatare de încredere. Isus face referire la scrierile lui Moise și la crearea bărbatului și a femeii (Matei 19:4). Pavel folosește în mod repetat relatarea despre facerea lumii pentru a întări argumentele teologice pe care le prezintă în epistolele sale. El le spune învățaților atenieni: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini” (Faptele 17:24). Astfel, scriitorii Noului Testament au construit pe natura fundamentală a cărții Geneza pentru a-i arăta cititorului modern importanța acestui eveniment literal.

De exemplu, citiți Romani 5. De cel puțin șase ori, Pavel îl leagă direct pe Adam de Isus (Romani 5:12,14-19). Adică el crede în existența literală a unui Adam istoric, poziție care este compromisă în mod fatal când interpretarea literală a acestor versete este înlocuită de un model evoluționist al originii.

Scriitorii Noului Testament, inspirați de Duhul Sfânt, și Însuși Domnul Isus au considerat că relatarea despre creațiune este demnă de încredere. De ce anume am da dovadă dacă am crede altfel?

Vineri, 29 mai – Un gând de încheiere

„Biblia este istoria completă și cea mai instructivă pe care o au oamenii. Ea vine proaspătă din fântâna adevărilor eterne și o mână divină a păstrat puritatea ei în decursul veacurilor. ... Numai aici putem găsi o istorie a rasei umane, nemânjită de prejudecăți sau mândrie omenească.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 25

„Mi-a fost arătat că, fără istoria biblică, geologia nu poate dovedi nimic. Relicvele găsite în pământ sunt o dovadă a unor lucruri care au fost diferite în multe privințe de prezent. Dar momentul existenței lor și perioada de timp în care aceste lucruri au fost pe pământ pot fi înțelese doar cu ajutorul istoriei biblice. Poate fi un lucru nevinovat să facem presupuneri dincolo de istoria biblică, dacă presupunerile noastre nu contrazic adevărurile găsite în Sfintele Scripturi. Dar când nu iau seama la Cuvântul lui Dumnezeu în ceea ce privește relatarea despre creațiune și caută să justifice lucrările creatoare ale lui Dumnezeu prin principiile naturale, oamenii se află în oceanul fără margini al incertitudinii. Modul în care Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea de creare în șase zile literale nu le-a fost descoperit niciodată oamenilor muritori. Lucrarea Sa creatoare este la fel de nepătruns cum este și existența Sa.” - Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 93

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 104-110

1. Ce face Domnul să crească pentru vite și pentru nevoile omului?
2. Din ce cauză a fost „spurcată” țara lui Israel?
3. Ce a făcut Domnul sufletului însetat și celui flămând?
4. Cine și de ce stă la dreapta săracului?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Mijloacele de prezentare a adevărului”

5. Ce metodă de prezentare a adevărului aprecia Ellen White și despre care spunea că va fi folosită din ce în ce mai mult în lucrarea finală?

30 mai – 5 iunie

Biblia ca istorie

Textul de memorat: „*Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.*” (Exodul 20:2; Deuteronomul 5:6)

Biblia conține multă istorie. Istoria biblică se mișcă în direcție lineară, de la începutul absolut când Dumnezeu a creat toate lucrurile până la obiectivul suprem, când El va restaura pământul la revenirea lui Hristos.

Natura istorică a Scripturii o face să fie deosebită de cărțile sfinte ale altor religii. Biblia presupune existența unui Dumnezeu care intervine personal în istorie; ea nu încearcă să Îi demonstreze existența. La început, Dumnezeu vorbește și este creată viața pe pământ (Geneza 1:1-31). El îl cheamă pe Avraam din Caldeea. El Își eliberează poporul din robia egipteană. El scrie Cele Zece Porunci cu degetul Lui, pe table de piatră (Exodul 31:18). El trimite profeți. El trimite judecăți. El cheamă oameni care să trăiască și să împărtășească Legea Sa divină și planul de mântuire cu alte națiuni. În cele din urmă, El Îl trimite pe Fiul Său, Isus Hristos, în lume, marcând astfel istoria pentru totdeauna.

În această săptămână vom analiza câteva elemente-cheie din istorie așa cum au fost descrise în Biblie și câteva dovezi arheologice care ne vor ajuta să demonstrăm că istoria a fost așa cum este scrisă pe paginile Bibliei.

Duminică, 31 mai – David, Solomon și monarhia

Monarhia lui David și Solomon reprezintă epoca de aur a istoriei lui Israel. Dar dacă David și Solomon nu au existat, așa cum au afirmat unii? Dacă împărăția lor nu a fost atât de întinsă cum spune Biblia? Fără David nu ar mai fi Ierusalim, capitala țării (2 Samuel 5:6-10), nici nu s-ar mai fi fost construit templul de către fiul său Solomon (1 Împărați 8:17-20). Și, nu în ultimul rând, Mesia a fost făgăduit să vină din neamul lui David (Ieremia 23:5,6; Apocalipsa 22:16). Istoria lui Israel ar trebui rescrisă cu totul. Totuși, această istorie, așa cum apare pe paginile Scripturii, le conferă lui Israel și bisericii rolul și misiunea lor unică.

1. Cum îi dă Dumnezeu o mare victorie lui Israel? Pe cine folosește pentru această biruință? Unde are loc înfrângerea? 1 Samuel 17

Observați descrierea geografică precisă a liniilor de luptă din 1 Samuel 17:1-3. Săpăturile recente făcute în zona în care era situată tabăra israelită descrisă în acest capitol au descoperit o cetate puternic întărită, o cazarmă de pe vremea lui Saul și David, cu privire spre vale și cu două porți. Deoarece majoritatea cetățitorilor din vechiul Israel aveau doar o poartă, această caracteristică poate ajuta la identificarea locului: Saaraim (1 Samuel 17:52), care, în ebraică, înseamnă „două porți”.

Dacă așa stau lucrurile, atunci am identificat pentru prima dată această cetate biblică din vechime. În anii 2008 și 2013 au fost descoperite două inscripții care se crede că reprezintă cea mai veche scriere ebraică descoperită vreodată. A doua inscripție menționează numele Eșbaal, nume ca al unuia dintre fiii lui Saul (1 Cronici 9:39).

În 1993, săpăturile de la Tel Dan, o cetate nordică, au scos la suprafață o inscripție monumentală scrisă de împăratul Hazael din Damasc, care și-a notat victoria împotriva „împăratului lui Israel” și împăratului „casei lui David”, descriere asemănătoare cu a Bibliei, adăugând, astfel, o puternică dovadă a arheologiei că David a existat în istorie exact cum spune Biblia.

Gândește-te care ar fi consecințele pentru credința noastră dacă, așa cum afirmă unii, împăratul David nu a existat cu adevărat?

Luni, 1 iunie – Isaia, Ezechia și Sanherib

2. În următoarele pasaje este relatată o campanie asiriană împotriva lui Iuda. Cum Își eliberează Dumnezeu poporul? Isaia 36:1-3; 37:14-38

În 701 î.Hr., Sanherib a pornit o campanie împotriva lui Iuda, relatată în Biblie, dar și de Sanherib însuși în mai multe moduri. În analele istorice descoperite în Ninive, capitala sa, el se laudă astfel: „Patruzeci și șase dintre cetățile sale [ale lui Ezechia] puternic fortificate și nenumărate sate mai mici din împrejurimi le-am împrejmuit și le-am cucerit.” În palatul din Ninive, Sanherib își sărbătorește biruința asupra cetății Lachis, acoperind pereții unei încăperi centrale cu basoreliefuri care reprezintă asediul și bătălia. Săpăturile recente de la Lachis au descoperit ruinele rămase în urma distrugerii masive a cetății după ce a fost incendiată de Sanherib. Dar Ierusalimul a fost cruțat în mod minunat. Sanherib s-a putut mândri doar cu următoarele: „În ce îl privește pe Ezechia Iudeul, l-am închis în cetatea lui ca pe o pasăre în colivie.” Nicio descriere a distrugerii Ierusalimului, nimic despre prizonierii de război luați în robie.

Este adevărat că Ierusalimul a fost împresurat, dar Biblia ne spune că asediul a durat doar o zi, după care Îngerul Domnului a eliberat cetatea, cum fusese profetizat de Isaia: „Așa vorbește Domnul despre împăratul Asiriei: «El nu va intra în cetatea aceasta, nu va arunca săgeți în ea, nu-i va sta înaintea cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Ci se va întoarce pe drumul pe care a venit și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul, căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o scap, din pricina Mea și din pricina robului Meu David»” (Isaia 37:33-35).

Doar Lachisul este descris în detaliu în Ninive, capitala asiriană. Ierusalimul nu apare pe pereții palatului. Sanherib s-a putut mândri doar cu victoria asupra Lachisului. Supremația Dumnezeului cerului este demonstrată în eliberarea poporului Său. El a văzut agresivitatea asirienilor. El a auzit cuvintele rugăciunii lui Ezechia. Dumnezeu a intervenit în istorie.

Să nu uităm că Dumnezeu care a eliberat Israelul în mod atât de minunat atunci este același Dumnezeu la care ne rugăm, pe care ne bazuim și în care ne încredem și noi!

Marti, 2 iunie – Daniel, Nebucadnețar și Babilonul

În iulie 2007, un om de știință de la Universitatea din Viena lucra la un proiect pentru Muzeul Britanic când a găsit o tăbliță din vremea lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Pe acea tăbliță a găsit numele unui om de stat din Babilon, menționat și în Ieremia 39:3 - „Sarsechim”. Este unul dintre multele nume, atât de împărați, cât și de oficiali din vremea lui Daniel și Nebucadnețar, redescoperite de arheologie.

3. Revezi Daniel 1 și 5. Cum corespund primele hotărâri ale lui Daniel cu intervențiile lui Dumnezeu în care l-a folosit ca slujitor și profet al Său pentru a influența milioane de oameni de-a lungul istoriei?

Daniel „s-a hotărât în inima lui” să Îi rămână credincios lui Dumnezeu în privința alimentației și a închinării. Aceste obiceiuri bune, formate încă de la începutul experienței sale, au devenit un model și i-au conferit putere pentru viața lui lungă. Rezultatul a fost o gândire clară, înțelepciune și pricepere care veneau de sus, lucru recunoscut și de Nebucadnețar, și de Belșațar, care l-au pus în cele mai înalte funcții în împărăție. Dar, poate chiar mai important, aceasta a dus la convertirea împăratului Nebucadnețar (Daniel 4:34-37).

Nebucadnețar a fost fiul lui Nabopolassar. Ei au construit o cetate glorioasă, fără egal în lumea antică (Daniel 4:30). Cetatea Babilon era enormă, cu peste 300 de temple, un palat elegant și era înconjurată de ziduri duble uriașe, late de 3,7 și 6,7 metri. Zidurile includeau opt porți importante, numite după principalele zeități babiloniene. Cea mai cunoscută este Poarta lui Iștar, descoperită de germani și reconstruită în Muzeul Pergamon din Berlin.

În Daniel 7:4, Babilonul este descris ca un leu cu aripi de vultur. Calea ceremonială de la Poarta lui Iștar are 120 de lei de o parte și de alta. Aceleași săpături au descoperit sculptura unui leu uriaș năpustit asupra unui bărbat, sculptură care încă se află lângă cetate. Toate acestea certifică faptul că leul este un simbol potrivit pentru Babilonul cel mare. Istoria biblică și mesajul său profetic sunt confirmate.

Daniel 1:8 spune că Daniel „s-a hotărât în inima lui”. Ce înseamnă acest lucru? Poți enumera câteva lucruri pe care trebuie să „hotărăști în inima ta” să le faci sau să nu le mai faci?

Miercuri, 3 iunie – Isus din istorie

4. Cine a fost Caiafa și care a fost rolul său în moartea lui Hristos? Cine a fost Pilat din Pont și cât de importantă a fost hotărârea lui pentru ca Sinedriul să își poată atinge obiectivul? Matei 26:57-67; Ioan 11:45-53; 18:29-31

Caiafa era mare-preot și a instigat un complot pentru a-l condamna la moarte pe Isus. Existența lui este notată și de Josephus Flavius, istoricul evreu. „Pe lângă aceasta, el i-a luat titlul de mare-preot lui Iosif, numit și Caiafa, și l-a desemnat pe Ionatan, fiul lui Ananus, fostul mare-preot, să îl succedă.” - *Josephus Complete Works*, cartea 18, capitolul 4, p. 381

În 1990, la sud de Ierusalim a fost descoperit un mausoleu de familie în care erau douăsprezece osuare. Monedele și vasele din mormânt datează de la mijlocul secolului I d.Hr. Cel mai împodobit osuar, cu mai multe seturi de oase în el, are inscripționat numele „Iosif, fiul lui Caiafa”. Mulți specialiști cred că acesta a fost mormântul și osuarul lui Caiafa, marele-preot implicat în moartea lui Isus. În 1961, pe o piatră din teatrul de la Caesarea Maritima, a fost descoperită o inscripție cu numele Pilat din Pont, prefect al Iudeei sub împăratul Tiberius. În ambele cazuri, istoria confirmă existența unor personaje principale implicate în moartea lui Hristos.

Și istoricii seculari ai primelor două secole au vorbit despre Isus din Nazaret. Tacitus, istoric roman, scrie despre Hristos, despre execuția lui de către Pilat din Pont în timpul domniei lui Tiberius și despre primii creștini din Roma. Plinius cel Tânăr, un guvernator roman, îi scrie în 112-113 d.Hr. împăratului Traian despre creștini și îl întrebă cum ar trebui să se poarte cu ei. El spune că aceștia se întâlneau într-o zi anume înainte de răsărit și se adunau pentru a cânta imnuri unui dumnezeu.

Aceste descoperiri arheologice și surse istorice ne oferă un cadru suplimentar, în afară de Biblie, pentru existența lui Isus. Evangheliile sunt sursele primare de dovezi despre existența lui Isus și ar trebui să le studiem bine pentru a afla mai multe despre El și viața Lui.

Deși este util să avem dovezi arheologice care să ne susțină credința, de ce trebuie să învățăm să nu ne bazăm credința doar pe ele, oricât de folositoare ar fi?

Joi, 4 iunie – Credința și istoria

Noi nu trăim într-un vid. Alegerile noastre ne influențează nu doar pe noi, ci și pe ceilalți. În același fel, viețile multora din poporul lui Dumnezeu din vechime au avut un impact major asupra viitorului celor de lângă ei.

5. Revezi Evrei 11. Ce lecții putem învăța de la acești eroi din vechime și prin studierea vieții lor?

Enoh
Noe
Avraam
Sara
Iosif
Moise
Rahav

Credința nu înseamnă doar a crede în ceva sau cineva, ci înseamnă a acționa ca răspuns la acel crez. Numai credința care lucrează este socotită neprihănire. Aceste fapte ale credinței schimbă istoria. Fiecare dintre aceste acțiuni depind de încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu.

Noe a acționat prin credință când a construit arca, încrezându-se în Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de experiență sau rațiune. Pentru că până atunci nu mai plouase, experiența și rațiunea sugerau că un potop era ceva lipsit de logică. Dar Noe a ascultat de Dumnezeu și rasa umană a supraviețuit. Avraam, la acea vreme Avram, a ieșit din cetatea Ur, din sudul Mesopotamiei, cea mai sofisticată cetate din lume la acea vreme, și a plecat fără să știe unde avea să îl conducă Dumnezeu. Dar el a ales să acționeze pe baza Cuvântului Său. Moise a ales mai degrabă să devină păstor și apoi să conducă poporul lui Dumnezeu spre țara făgăduită, decât împărat peste Egipt, cel mai mare imperiu al vremii. El s-a încrezut în vocea Celui Atotputernic, care l-a chemat dintr-un rug aprins. Rahav a hotărât să se încreadă în raportul despre eliberarea lui Dumnezeu, a ascuns iscoadele și a devenit parte a genealogiei lui Isus. Cât de puțin ne dăm seama ce influență vor avea deciziile noastre asupra vieții multor oameni în această generație și cele care vor veni!

Ce decizii importante îți stau înaintea? Cum iei o hotărâre și de ce?

Vineri, 5 iunie – Un gând de încheiere

„Biblia este cea mai veche și cea mai amplă sursă istorică pe care o au oamenii. Ea a venit direct de la izvorul adevărului veșnic și, de-a lungul veacurilor, o mână divină i-a păstrat puritatea. Ea luminează trecutul îndepărtat, trecut pe care cercetarea omenească încearcă în zadar să-l pătrundă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu vedem puterea care a așezat temeliiile pământului și a întins cerurile. Numai aici descoperim un raport autentic al originii națiunilor. Numai aici ne este dată istoria neamului omenească, neîntinată de mândria sau prejudecățile omenești.” - Ellen G. White, *Educație*, p. 173

„Cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu și cunoaște Cuvântul Său are o credință întemeiată pe divinitatea Sfințelilor Scripturi. El nu probează Biblia prin ideile despre știință ale omului. El aduce aceste idei pentru a fi probate prin măsurătoarea cea fără greș. El știe că tot Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr, și adevărul nu se poate contrazice niciodată; tot ceea ce, în învățătura așa-numitei științe, contrazice adevărul descoperirii lui Dumnezeu este simplă lucrare omenească, de nimereală.

Celor cu adevărat înțelepți, cercetările științifice le deschid câmpuri vaste de gândire și informare.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, p. 325

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 63 „David și Goliat”; *Profeți și regi*, cap. 28 „Ezechia” și cap. 30 „Izbăvirea de sub puterea Asiriei”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 111-117

1. Cine și de ce nu se teme de vești rele?
2. De unde îl ridică Domnul pe cel sărac, lipsit?
3. Ce au văzut și au făcut marea și Iordanul?
4. Unde promitea psalmistul că-și va împlini juruințele făcute Domnului?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Povestiri, anecdote, gesticulări și glume”

5. Ce se întâmplă când amuzamentele (glumele) sunt amestecate cu învățăturile Scripturii?

6 iunie – 12 iunie

Biblia și profeția

Textul de memorat: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat!»” (Daniel 8:14)

Profeția biblică este esențială pentru identitatea și misiunea noastră. Profeția ne oferă un mecanism intern și extern de confirmare a acurateții Cuvântului lui Dumnezeu. Isus a spus: „Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți” (Ioan 14:29; vezi și Ioan 13:19). Întrebarea este: Cum interpretăm profeția corect, ca să putem ști când s-a împlinit?

În timpul lor, reformatorii au urmat metoda historicistă, aceeași pe care au folosit-o Daniel și Ioan în interpretarea lor. Metoda historicistă consideră profeția ca fiind o împlinire progresivă și continuă a istoriei, începând din trecut și sfârșindu-se cu Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

În această săptămână vom studia stâlpii interpretării profetice historiciste. „Trebuie să vedem în istorie împlinirea profeției, să studiem lucrările Providenței în marile mișcări de reformă și să înțelegem desfășurarea evenimentelor în mersul națiunilor înainte, către conflictul final al mării lupte.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, p. 307

Duminică, 7 iunie – Istoricismul și profeția

Metoda principală pe care adventiștii de ziua a șaptea o aplică în studierea profetiilor se numește historicism. Această metodă merge pe ideea că multe dintre profețiile majore ale Bibliei urmează un curs linear neîntrerupt al istoriei, de la trecut la prezent și la viitor. Este foarte asemănătoare cu modul în care se studiază istoria în școală. Folosim această metodă deoarece chiar Biblia încurajează o astfel de interpretare.

1. Ce aspecte ale visului lui Nebucadnețar indică o succesiune continuă, neîntreruptă a puterilor în decursul istoriei? În ce mod ne arată chiar Biblia cum să interpretăm profeția despre vremea sfârșitului? Daniel 2:27-45

Observați că împărăția lui Nebucadnețar este recunoscută ca fiind capul de aur. Astfel, Daniel identifică Babilonul ca fiind prima împărăție (vers. 38). Apoi Daniel spune: „După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție” (vers. 39) și apoi o a patra (vers. 40). Faptul că aceste împărății se succed este sugerat chiar de chip - fiecare împărăție este reprezentată de o parte din trup, pornind de la cap până la degetele de la picioare. Ele sunt conectate una cu cealaltă, la fel cum sunt conectate timpul și istoria.

În Daniel 7 și 8, în loc de un chip, sunt folosite ca simboluri specifice diferite animale, dar este transmis același lucru. Ne este prezentată o secvență neîntreruptă de patru împărății pământești care încep în vechime și continuă în istorie, până la prezent și viitor, când Hristos va reveni și Își va întemeia Împărăția Sa veșnică.

Astfel, chipul din Daniel 2 și vedeniile succesive din Daniel 7 și 8 au oferit temelia pentru interpretarea protestantă historicistă a profeției, metodă pe care adventiștii o folosesc și în prezent.

2. Ce cuvinte ale lui Isus ne ajută să înțelegem cum poate funcționa profeția? Ioan 14:29

Ce avantaj major avem noi, cei de astăzi, care trăim într-o vreme în care mare parte din istorie este în urmă, avantaj pe care cineva care a trăit în timpul Babilonului nu l-a avut?

Luni, 8 iunie – Principiul an-zi

Una dintre cheile de interpretare ale historicismului este principiul an-zi. De-a lungul secolelor, mulți învățați au aplicat acest principiu profețiilor referitoare la timp din Daniel și Apocalipsa. Ei au extras acest principiu din mai multe texte-cheie și din contextul imediat al profețiilor.

3. Cum enunță Dumnezeu principiul an-zi în următoarele versete? Numeri 14:34; Ezechiel 4:6

În aceste versete putem vedea foarte clar ideea principiului an-zi. Dar cum justificăm folosirea acestui principiu în cazul unor profeții legate de timp, ca, de exemplu, Daniel 7:25 și 8:14, dar și Apocalipsa 11:2,3; 12:6,14 și 13:5?

Există alte trei elemente care susțin principiul an-zi în aceste profeții din Daniel și Apocalipsa: folosirea simbolurilor, perioadele lungi de timp și expresiile specifice.

Primul element, natura simbolică a fiarelor și coarnelor care reprezintă împărățiile sugerează că și timpul menționat în aceste profeții ar trebui interpretat simbolic. Întrucât restul profeției este simbolic, nu literal, de ce am interpreta literal doar partea legată de timp? Desigur, nu ar trebui să facem acest lucru.

Al doilea element este faptul că multe dintre evenimentele și împărățiile reprezentate în profeții se întind pe perioade de mai multe secole, lucru care face imposibilă interpretarea literală a profețiilor referitoare la ele. Dar, dacă aplicăm principiul an-zi, timpul se potrivește evenimentelor cu o acuratețe remarcabilă, ceea ce ar fi imposibil dacă profețiile legate de timp ar fi interpretate literal.

Nu în ultimul rând, expresiile folosite pentru a numi aceste perioade sugerează o interpretare simbolică - modul în care este exprimat timpul în aceste profeții (de exemplu, „două mii de seri și dimineți” din Daniel 8:14) nu este felul în care ne exprimăm în mod normal când vorbim despre timp, arătând că perioadele menționate aici trebuie interpretate simbolic, nu literal.

Analizează profeția celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24-27. Citim că „de la darea poruncii... vor trece șaiszeci și nouă de săptămâni” (vers. 25). Dacă le considerăm literale, ar însemna un an, patru luni și o zi. Profeția nu mai are nicio logică dacă o interpretăm astfel. Ce se întâmplă când aplicăm principiul an-zi?

Marti, 9 iunie – Identificarea cornului mic

Secole la rând, reformatorii protestanți au identificat cornul cel mic din Daniel 7 și Daniel 8 ca fiind Biserica Catolică. De ce?

4. Care sunt caracteristicile cornului mic în ambele capitole? Cum îl putem identifica? Daniel 7:1-25; 8:1-13

Există șapte caracteristici comune cornului mic din Daniel 7 și celui din capitolul 8: (1) ambele sunt descrise ca fiind un corn; (2) ambele sunt puteri persecutoare (7:21,25; 8:10,24); (3) ambele se înalță singure și rostesc cuvinte de hulă (7:8,20,25; 8:10,11,25); (4) ambele țintesc poporul lui Dumnezeu (7:25; 8:24); (5) unele aspecte din activitatea lor au fost trasate de timpul profetic (7:25; 8:13,14); (6) ambele vor fi până la sfârșitul timpului (7:25,26; 8:17,19) și (7) ambele vor fi distruse în mod supranatural (7:11,26; 8:25).

Istoria identifică prima împărăție ca fiind Babilonul (Daniel 2:38), a doua - Medo-Persia (8:20) și a treia - Grecia (8:21). Istoria arată clar că după aceste împărății urmează Roma. În Daniel 2, fierul care reprezintă Roma merge în continuare până la labelle picioarelor din fier amestecat cu lut, adică până la sfârșitul timpului. Cornul cel mic din Daniel 7 iese din fiara a patra, dar rămâne parte din ea.

Ce putere a ieșit din Roma și și-a continuat influența politico-religioasă cel puțin o mie două sute șaiszeci de ani (Daniel 7:25)? Doar o singură putere se potrivește istoriei și profeției - papalitatea. Ea a venit la putere din cele zece triburi barbare ale Europei, „smulgând” trei dintre ele (vers. 24). Ea „se va deosebi de înaintași”, este unică în comparație cu celelalte; „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt” (vers. 25) și „s-a înălțat până la căpetenia oștirii” (Daniel 8:11), uzurpând rolul lui Isus și înlocuindu-L cu papa. Papalitatea a împlinit profeția care spunea că îi va persecuta „pe sfinții Celui Preaînalt” (Daniel 7:25) și va alunga „o parte din oștirea” cerurilor (Daniel 8:10) în timpul Contrareforme, când protestanții au fost măcelăriți. Papalitatea a încercat „să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25) prin scoaterea poruncii a doua și schimbarea Sabatului în duminică.

În Daniel 2, 7 și 8, după Grecia se înalță o putere care va exista până la sfârșitul timpului. Care altă putere ar putea fi în afară de Roma, în etapa papală? Indiferent cât de incorect politic pare, de ce este aceasta o învățătură esențială a întregii solii îngerești și astfel, o componentă semnificativă a adevărului prezent?

Miercuri, 10 iunie – Judecata de cercetare

Schița profetică studiată în această săptămână a găsit multă susținere în rândul istoricilor protestanți de la Reformă încoace. Dar doar după apariția mișcării millerite, la începutul anilor 1800, profeția despre cele două mii trei sute de seri și dimineți și judecata de cercetare a fost reanalizată și studiată cu atenție.

5. Ce ne spun următoarele versete că are loc în cer? Daniel 7:9-14; 8:14,26

După perioada de persecuție medievală, care s-a încheiat în 1798, când papa a fost luat prizonier de generalul Berthier și întemnițat (Apocalipsa 13:3), Daniel 7 și 8 vorbesc despre judecată. Judecata urmează să aibă loc în cer, unde tronul a fost „așezat” (Daniel 7:10). În acest context se spune: „Iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile” (vers. 13). Aceasta este scena judecății care are loc după 1798 și înainte de revenirea lui Isus.

Această scenă a judecății din Daniel 7 este paralela la curățirea sanctuarului din Daniel 8:14. Se vorbește despre același lucru. Conform cu Daniel 8:14, timpul când „Sfântul Locaș va fi curățit”, în alți termeni Ziua Ispășirii, este după două mii trei sute de zile. Folosind principiul an-zi, aceste zile reprezintă două mii trei sute de ani.

Punctul de început al celor două mii trei sute de ani de ani se găsește în Daniel 9:24 - cele șaptezeci de săptămâni (patru sute nouăzeci de ani) sunt „tăiate” din perioada de două mii trei sute de zile. De fapt, mulți cercetători le interpretează corect ca fiind două părți ale aceleași profeții. Daniel 9:25 ne descoperă începutul acestei perioade, „de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului”. Data pentru acest eveniment este „al șaptelea an al împăratului Artaxerxes” (Ezra 7:7), sau 457 î.Hr. Dacă adăugăm două mii trei sute de ani, ajungem la anul 1844, nu mult după 1798 și înainte de a doua venire a lui Isus. Atunci a intrat Isus în Sfânta Sfintelor și a început lucrarea Sa de mijlocire, de curățire a sanctuarului ceresc. Vezi schița de la studiul de vineri.

Joi, 11 iunie – Tipologia ca profeție

Simbolurile profețiilor apocaliptice, precum cele găsite în Daniel și Apocalipsa, au o singură împlinire. De exemplu, țapul și-a găsit împlinirea în Grecia, o singură împărăție (Daniel 8:21). De fapt, textul a fost foarte clar și a numit împărăția pe nume! Putea să mai fie mai clar de atât?

Totuși, tipologia se concentrează pe persoane, evenimente sau instituții reale din Vechiul Testament pe care le regăsim și în realitatea istorică, dar care ne îndreaptă atenția spre o realitate mai măreață în viitor. Tipologia, ca metodă de interpretare, a fost folosită încă din vremea lui Isus și a scriitorilor Noului Testament și se regăsește chiar și în Vechiul Testament. Singurul ghid care ne ajută să recunoaștem un tip și un antitip este faptul că un scriitor inspirat al Scripturii le identifică.

6. La ce evenimente din istorie face referire Pavel când sfătuiește biserica din Corint? Ce legătură are aceasta cu noi astăzi? 1 Corinteni 10:1-13

Pavel face referire la realitatea istorică din Exodul și dezvoltă o tipologie bazată pe experiența evreilor din vechime, în trecerea prin pustie. Astfel, Pavel arată că Dumnezeu, care l-a inspirat pe Moise să scrie aceste evenimente, a dorit ca aceste lucruri „să ne slujească nouă drept pilde” (1 Corinteni 10:6), sfătuind Israelul spiritual să se împotrivescă ispitei în aceste zile din urmă.

7. Citește pasajele de mai jos și scrie împlinirea fiecărui tip și antitip, așa cum sunt descrise de Isus și de scriitorii Noului Testament. Matei 12:40; Ioan 19:36; Ioan 3:14,15; Romani 5:14; Ioan 1:29

Isus și scriitorii Noului Testament aplică tipului și antitipului o interpretare care evidențiază sensul profetic, îndreptând atenția spre împlinirea realității istorice.

Gândește-te la serviciul din sanctuarul pământesc, care funcționa ca un tip al întregului plan de mântuire. Ce ne învață acest lucru despre importanța mesajului sanctuarului pentru noi astăzi?

Vineri, 12 iunie – Un gând de încheiere

Studiază schema de mai jos:

Daniel 7	Daniel 8
Babilon (leu)	—
Medo-Persia (urs)	Medo-Persia (berbec)
Grecia (leopard)	Grecia (țap)
Roma păgână (fiara a patra)	Roma păgână (cornul se deplasează pe orizontal)
Roma papală (cornul cel mic)	Roma papală (cornul se deplasează pe vertical)
Judecata din ceruri	Curățarea sanctuarului ceresc

Punctul esențial pe care trebuie să îl observăm aici este că scena judecării din Daniel 7, care apare după o mie două sute șazeci de ani de persecuție (vers. 25), este aceeași cu scena curățirii sanctuarului din Daniel 8:14. Această scenă a judecării din cer este cea care precede apariția Împărăției veșnice a lui Dumnezeu la sfârșitul istoriei acestui pământ. Avem dovezi biblice puternice pentru a demonstra marea importanță pe care Scriptura o acordă pasajului din Daniel 8:14 și evenimentului pe care îl reprezintă.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 118-124

1. Pe care poartă spune psalmistul că intră cei neprihăniți?
2. În ce fel spune psalmistul că se bucură de Cuvântul Domnului?
3. Ce a promis Domnul că va face la plecare și la venire, pentru cel credincios?
4. Cu ce compară psalmistul sufletului scăpat (izbăvit) al israeliților?

Evanghelizare, Secțiunea 7, subcapitolul „Standarde omenești false”

5. Din ce cauză au ajuns unii oameni „ca niște pâraie secate”?

13 iunie – 19 iunie

Interpretarea pasajelor dificile

Textul de memorat: „Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.” (2 Petru 3:15,16)

Scriind despre epistolele apostolului Pavel, Petru afirmă că în ele, și în alte câteva locuri din Scriptură, „sunt unele lucruri greu de înțeles”. Aceste cuvinte sunt răstălmăcite sau distorsionate de „cei neștiutori și nestatornici” spre pierzarea lor. Petru nu spune că toate cele scrise sunt greu de înțeles, ci doar unele.

Care cititor sincer al Bibliei nu a întâlnit pasaje care îi par ciudate și greu de înțeles? Cu siguranță că, la un moment dat, fiecare a avut o astfel de experiență. De aceea vom analiza nu atât de mult textele dificile, cât care ar putea fi motivele pentru aceste dificultăți și cum putem să le depășim dacă suntem căutători credincioși ai adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși este posibil ca unele dintre aceste afirmații care ne creează dificultăți să nu își găsească rezolvarea niciodată aici, pe pământ. Însă majoritatea textelor din Biblie nu prezintă un grad mare de dificultate și nu ar trebui să permitem ca aceste câteva pasaje greu de înțeles să ne slăbească încrederea în credibilitatea și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu ca întreg.

Duminică, 14 iunie – Posibile motive pentru aparentele contradicții

1. Ce îl sfătuiește Pavel pe Timotei? Ce mesaj important ne dă el aici tuturor? 2 Timotei 2:10-15

Niciun cercetător serios și sincer al Scripturii nu va nega faptul că există în Biblie lucruri mai greu de înțeles. Aceasta nu ar trebui să ne tulbure, aceste greutăți sunt de așteptat. Noi suntem ființe imperfecte și limitate și nimeni nu are cunoștințe atotcuprinzătoare în toate domeniile, cu atât mai puțin în lucrurile spirituale. De aceea, când ființele neștiutoare și limitate încearcă să înțeleagă înțelepciunea Dumnezeului infinit al Scripturii, negreșit vor întâmpina greutăți. Totuși aceste dificultăți în înțelegerea învățăturilor biblice nu demonstrează nicidecum faptul că ceea ce spune Biblia nu ar fi adevărat.

Cei care resping învățătura biblică dată prin descoperire și inspirație divină declară adesea că aceste dificultăți sunt contradicții sau greșeli. Ei cred că Biblia este o carte mai mult sau mai puțin omenească și consideră că ea conține imperfecțiuni și greșeli. Adesea, cel care pornește cu o astfel de gândire nici măcar nu încearcă să caute o explicație care să ia în considerare unitatea și veridicitatea Scripturii care sunt urmarea faptului că este inspirată de Dumnezeu. Cei care încep să pună la îndoială primele pagini, relatarea despre facerea lumii, curând vor ajunge să arunce o umbră de îndoială și nesiguranță și asupra restului Scripturii.

Unele discrepanțe din Scriptură s-ar putea datora greșelilor minore la copiere sau traducere. Ellen White declară: „Unii se uită la noi cu o privire gravă și spun: «Nu crezi că ar fi putut să fie o greșală a copiatorului sau a traducătorului?» Faptul acesta este într-un total probabil, iar mintea care este atât de îngustă, încât va ezita ori se va poticni de posibilitatea sau probabilitatea aceasta, va fi tot atât de dispusă să se poticnească din cauza tainelor Cuvântului inspirat, deoarece o astfel de minte slabă nu poate să pătrundă planurile lui Dumnezeu. Da, astfel de oameni se vor poticni tot atât de ușor din cauza faptelor clare pe care o minte simplă le va accepta, o minte care înțelege lucrurile spirituale și pentru care cuvintele lui Dumnezeu sunt clare și frumoase, pline de conținut și de semnificație. Nicio taină nu va pune în încurcătură vreun suflet și nici nu va face să se poticnească picioarele aceluia care nu vor inventa dificultăți, folosind chiar adevărul descoperit foarte clar.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 16

De ce este important să ne apropiem de Biblie cu umilință și supunere?

Studiu Biblic, Trim. II, 2020 – Cum să interpretăm Scriptura

46/53

Luni, 15 iunie – Înfruntă dificultățile cu sinceritate și atenție

Ți s-a întâmplat vreodată să dai peste un text sau mai multe pe care să nu le înțelegi sau care să ți se pară greu de armonizat cu alte texte sau cu realitatea, în general? Sigur te-ai confruntat și tu cu această problemă. Întrebarea este: *Cum* ai răspuns? Sau, chiar mai important, *cum ar trebui să răspunzi?*

2. Cum ne-ar putea ajuta următoarele versete să abordăm pasajele dificile? 1 Cronici 29:17 p.p.; Proverbele 2:7; 1 Timotei 4:16

Doar când suntem onești putem face față dificultăților în mod adecvat. Dacă suntem sinceri, nu vom evita vreo dificultate, nu vom încerca să o punem în umbră, dar nici nu vom da răspunsuri superficiale care să nu stea în picioare în fața testului. Dumnezeu Se bucură când vede sinceritate și integritate. De aceea ar trebui să copiem caracterul Său în tot ce facem, chiar și în studierea Bibliei.

Persoanele sincere vor aborda dificultățile din Biblie cu atenție și nu vor prezenta informația scoasă din context, nu vor distorsiona adevărul cu un limbaj pompos și nu îi vor induce în eroare pe alții prin manipularea dovezilor. Este mult mai bine să aștepti un răspuns care poate fi susținut pentru o chestiune dificilă decât să încerci să oferi o soluție evazivă sau nesatisfăcătoare. Un efect secundar pozitiv al sincerității în studierea Bibliei este încrederea, și încrederea stă la baza tuturor relațiilor personale sănătoase. Îi convinge pe oameni mult mai mult decât un răspuns nefondat. Este mai bine să spui că nu știi să răspunzi la întrebare sau să explici corect textul decât să încerci să faci textul să spună ce vrei tu când, de fapt, spune altceva.

Cercetătorul atent dorește cu ardoare să cunoască adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și se asigură tot timpul că nu se grăbește la concluzii pripite care au la bază cunoștințe limitate sau dovezi nefondate. El este hotărât să nu treacă cu vederea vreun aspect sau detaliu care ar putea fi important. Nu se grăbește, ci este meticolos și sărguincios în studierea Cuvântului lui Dumnezeu și în tot ce ține de el.

Ce faci, sau ce ar trebui să faci, cu textele pe care nu le înțelegi complet sau care nu par să se încadreze în modul în care înțelegi tu adevărul?

Marti, 16 iunie – Abordează dificultățile cu smerenie

3. De ce este atât de importantă smerenia când abordăm pasajele dificile din Scriptură? Iacov 4:6-10; 2 Cronici 7:14; Țefania 3:12

Mulți oameni și-au dat seama că depind de ceva sau cineva din afara lor. Ei au realizat că nu sunt standardul pentru toate lucrurile. Acești oameni pun mai mare preț pe adevăr decât pe nevoia eului lor de a avea dreptate și sunt conștienți că adevărul nu este ceva ce pot fabrica ei, ci ceva cu care se confruntă. Poate că cel mai mare adevăr pe care îl înțeleg este cât de puțin cunosc ei de fapt adevărul. Ei știu, așa cum scria Pavel, că „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12).

Beneficiile acestei smerenii în gândire sunt multiple: obiceiul de a cerceta cu smerenie este temelia oricărei creșteri în cunoștință, căci generează o libertate care dă naștere în mod natural la un spirit docil. Dar acest lucru nu înseamnă că cei smeriți sunt adesea și greșiți sau că se vor răzgândi întotdeauna și niciodată nu vor avea o convingere fermă, ci înseamnă că sunt dispuși să se supună adevărului biblic. Ei sunt conștienți de limitele capacității lor de a cunoaște și, de aceea, sunt capabili să își extindă cunoștințele și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu într-un mod în care cel arogant și mândru nu poate.

„Toți cei care vor veni la Cuvântul lui Dumnezeu pentru călăuzire, cu smerenie și o minte iscoditoare, hotărâți să afle condițiile mântuirii, vor înțelege ce spune Scriptura. Dar cei care vin să cerceteze Cuvântul cu un spirit pe care acesta nu îl aprobă vor pleca în urma cercetării cu un spirit pe care Cuvântul nu îl dă. Domnul nu va vorbi minții indiferente. El nu își irosește sfaturile pentru cei lipsiți de reverență sau necurați. Dar ispititorul educă orice minte care se supune sugestiilor sale și dorește să facă fără efect Legea sfântă a lui Dumnezeu.

Noi trebuie să ne smerim inimile și să cercetăm Cuvântul vieții cu sinceritate și reverență; doar mintea care este smerită și pocăită poate vedea lumina.” - *The Advent Review and Sabbath Herald*, 22 august 1907

Miercuri, 17 iunie – Hotărâre și răbdare

4. Deși versetul următor vorbește despre perseverența în binele pe care îl facem celorlalți, avem nevoie de aceeași atitudine în fața unor întrebări dificile. De ce sunt importante hotărârea și răbdarea în rezolvarea problemelor? Galateni 6:9

Adevăratele realizări cer tenacitate. Adesea, ceea ce obținem prea ușor tratăm cu mare ușurință. Dificultățile din Biblie ne dau ocazia de a ne pune mintea la lucru, iar hotărârea și perseverența cu care căutăm o soluție ne arată cât de importantă este pentru noi. Timpul petrecut în studierea Bibliei în încercarea de a înțelege mai bine semnificația și mesajul ei este bine folosit. Probabil că experiența cercetării sânguinoase a Scripturii după un răspuns, chiar o perioadă mai lungă de timp, va fi o binecuvântare mai mare decât soluția pe care o vom găsi. Atunci când găsim o soluție la o problemă foarte complicată, aceasta devine foarte prețioasă pentru noi.

Faptul că nu poți rezolva imediat o dificultate nu înseamnă că nu poate fi rezolvată. Este remarcabil cât de des trecem cu vederea acest lucru evident. Mulți, când dau peste o dificultate în Biblie, se opresc puțin asupra ei și, dacă nu văd nicio soluție, de îndată trag concluzia că nu poate fi rezolvată. Alții încep să pună sub semnul întrebării veridicitatea întregii Biblii. Dar să nu uităm că poate exista o soluție foarte ușoară chiar și atunci când noi, în înțelepciunea noastră umană limitată - sau în ignoranța noastră - nu o vedem. Ce am crede despre un începător în ale algebrei care, după ce a încercat în zadar timp de o jumătate de oră să rezolve o problemă dificilă, declară că nu există nicio soluție la problemă, deoarece el nu o poate găsi? Același lucru ni se poate aplica nouă când studiem Biblia.

Când unele dificultăți sfidează eforturile tale cele mai asidue de a le rezolva, lasă-le deoparte pentru o vreme și, între timp, pune în practică ce Domnul ți-a descoperit deja. Sunt unele cunoștințe spirituale pe care le dobândim doar după ce am fost dispuși să facem ce ne-a spus Dumnezeu deja să facem. Fiți perseverenți și răbdători în studierea Bibliei! Răbdarea este o trăsătură a credincioșilor din vremea sfârșitului (Apocalipsa 14:12).

Ce putem învăța de la cei care au studiat cu sârguință și răbdare pasajele dificile din Biblie? Cum îi putem încuraja pe alții să nu renunțe la căutarea lor după adevăr? De ce să nu ne temem când ajungem la un pasaj dificil din Scriptură?

Joi, 18 iunie – Scriptura și rugăciunea

5. Ce au făcut apostolii și membrii bisericii primare când s-au confruntat cu întrebări dificile? Faptele 17:11; 8:35; 15:15,16

Cea mai bună soluție la dificultățile din Biblie se găsește chiar în Biblie. Problemele biblice se rezolvă cel mai bine când le studiem în lumina întregii Scripturi, nu analizând un singur text, izolat de celelalte sau de toată Scriptura. Noi trebuie să folosim Biblia ca să ne ajute să înțelegem Biblia. Un lucru foarte important pe care îl putem face este să învățăm să săpăm după marile adevăruri ale Scripturii.

Dacă nu înțelegi un pasaj, încearcă să obții lumină din alte pasaje biblice care vorbesc despre același subiect. Încearcă întotdeauna să găsești afirmații mai clare din Scriptură care să te ajute să înțelegi mai bine acele pasaje care nu sunt atât de clare. De asemenea este foarte important să nu eclipsăm și să întunecăm afirmațiile clare ale Scripturii, punându-le alături de pasaje greu de înțeles. În loc să lăsăm ca sursele din afara Bibliei, filozofia sau știința, să explice semnificația ei, noi ar trebui să permitem textului Scripturii să își descopere semnificația.

S-a spus că, pe genunchi, literalmente vedem dificultățile dintr-o perspectivă nouă, deoarece, în rugăciune, noi arătăm că avem nevoie de ajutor divin pentru interpretarea și înțelegerea Scripturii. Prin rugăciune noi căutăm iluminarea minții prin același Duh Sfânt care i-a inspirat pe autorii Bibliei.

În rugăciune, motivele noastre sunt prezentate deschis și Îi putem spune lui Dumnezeu de ce dorim să înțelegem ce citim, Îi cerem să ne deschidă ochii la Cuvântul Său și să ne dea un duh dornic să urmeze și să pună în practică adevărul. (Acest lucru este esențial!) Când ne călăuzește prin Duhul Său ca răspuns la rugăciuni, Dumnezeu nu contrazice ce a descoperit în Biblie. El va fi în armonie cu Biblia și va confirma și va construi pe ceea ce i-a inspirat pe scriitorii biblici să ne transmită.

Cum ne ajută rugăciunea să avem dispoziția necesară pentru a înțelege mai bine și a ne supune Cuvântului lui Dumnezeu?

Vineri, 19 iunie – Un gând de încheiere

În Biblie sunt multe taine pe care omul limitat le înțelege greu, care sunt prea adânci pentru a fi explicate pe deplin. De aceea avem nevoie de o minte smerită și trebuie să fim dispuși să învățăm din Scriptură cu rugăciune. Dacă vom studia astfel, îi vom permite textului biblic - chiar dacă semnificația sa trece dincolo de înțelegerea noastră - să spună exact ce vrea să spună, vom respecta textul și nu vom încerca să îl modificăm sau să lăsăm deoparte semnificația lui reală.

„Când Cuvântul lui Dumnezeu este deschis fără cuvenita venerație și fără rugăciune, când gândurile și simțămintele nu sunt fixate asupra lui Dumnezeu sau nu sunt în armonie cu voința Sa, atunci mintea este întunecată de îndoieli și chiar studiul Bibliei ajunge să hrănească scepticismul. Vrajmașul sufletelor pune atunci stăpânire pe gânduri și sugerează interpretări care nu sunt corecte. Ori de câte ori nu caută să fie în armonie cu Dumnezeu în cuvânt și faptă, oricât de cultivați ar fi, chiar cei credincioși sunt predispuși să greșescă în înțelegerea Scripturilor și nu este sigur să ne încredem în explicațiile pe care le dau. Aceia care caută în Sfânta Scriptură contraziceri și nepotriviri sunt lipsiți de discernământ spiritual. Având o viziune neclară, ei vor găsi multe motive de îndoială și necredință în acele lucruri care, de fapt, sunt clare și simple.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pp. 110-111

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, cap. 12 „Ce să facem cu îndoiala?”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 125-131

1. Când anume i se părea psalmistului că visa?
2. Ce alte binecuvântări mai sunt rostite, împreună cu aceea de a-ți vedea nepoții?
3. În ce condiții nu ar putea sta nimeni în picioare înaintea Domnului?
4. Cu ce anume își compară psalmistul sufletul liniștit?

Evanghelizare, Secțiunea 8, subcapitolul „Predicarea adevărilor distinctive”

5. Ce adevăr ar trebui păstrat în atenția fiecărui om?

20 iunie – 26 iunie

Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu

Textul de memorat: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” (Iacov 1:22)

Cea mai bună metodă de studiere a Bibliei nu ne este de niciun folos dacă nu suntem hotărâți să trăim conform cu ceea ce am descoperit din Scriptură. Ceea ce este adevărat în privința educației este adevărat și când vine vorba de studierea Bibliei: cel mai bine înveți nu doar citind și ascultând, ci practicând ceea ce știi. Această ascultare deschide o întreagă vistierie de binecuvântări divine, care, altfel, ar rămâne închisă pentru noi, și ne conduce pe o cale uimitoare și transformatoare pentru a ne crește cunoștințele și înțelegerea. Dacă nu suntem dispuși să rămânem la Cuvântul lui Dumnezeu și nu dorim să punem în practică ce am studiat, nu vom crește. Mărturia pe care o dăm va avea de suferit din cauză că viața noastră nu este în armonie cu cuvintele noastre.

Noi creștem în har și în înțelepciune prin exemplele pline de inspirație care ne arată ce înseamnă să trăim după Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există niciun exemplu mai bun și nicio forță motivatoare mai puternică decât Isus Hristos. El ne-a dat un model pe care să îl urmăm. El a trăit o viață în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu.

În această săptămână vom studia ce înseamnă să trăim după Cuvântul lui Dumnezeu și sub autoritatea lui divină.

Duminică, 21 iunie – Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt

Este foarte important să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție și folosind metoda corectă. Dar, la fel de important, dacă nu chiar mai important, este să punem în practică ce am învățat. Scopul suprem în studierea Bibliei nu este doar dobândirea de cunoștințe, oricât de minunat ar fi. Obiectivul nu este să mânuim cu măiestrie Cuvântul, ci el să ne ia în stăpânire pe noi, schimbându-ne viețile și modul de a gândi. Asta contează cu adevărat. A fi dispus să trăiești adevărul pe care l-ai aflat înseamnă a fi dispus să te supui aceluia adevăr. Uneori, această alegere implică o luptă puternică, deoarece noi suntem într-un război pentru câștigarea supremației asupra gândirii și vieții noastre. În această luptă există doar două tabere între care trebuie să alegem.

1. Ce ne spun următoarele versete despre cum ar trebui să trăim? Filipeni 2:12-16

Dumnezeu lucrează în noi prin Duhul Sfânt, singurul care ne dă înțelepciune pentru a putea înțelege Sfânta Scriptură. Mai mult, ca ființe păcătoase, adesea, noi ne împotrivim adevărului lui Dumnezeu și vom fi lăsați singuri dacă nu ne supunem Cuvântului Său (Romani 1:25; Efeseni 4:17,18). Fără Duhul Sfânt, în inima noastră nu este nicio afecțiune pentru solia lui Dumnezeu, nici încredere sau dragoste ca răspuns la acest mesaj. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu „lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”.

Duhul Sfânt este un profesor care dorește să ne conducă la o înțelegere mai profundă a Scripturii și la o apreciere plină de bucurie a Cuvântului. El aduce adevărul Cuvântului lui Dumnezeu în atenția noastră și ne dă o înțelegere nouă pentru ca viața noastră să fie caracterizată de credincioșie și o ascultare plină de iubire de voia lui Dumnezeu. „Nimeni nu este în stare să explice Scripturile fără ajutorul Duhului Sfânt. Totuși, când studiați Cuvântul lui Dumnezeu cu o inimă smerită, dispusă să se lase învățată, îngerii lui Dumnezeu vor fi alături de voi pentru a vă convinge de dovezile adevărului.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 411. Astfel, lucrurile spirituale sunt înțelese spiritual (1 Corinteni 2:13,14) și noi putem urma cu bucurie Cuvântul lui Dumnezeu „în fiecare dimineață” (Isaia 50:4,5).

Filipeni 2:16 spune că noi ar trebui să fim „sus Cuvântul Vieții”. Ce crezi că înseamnă acest lucru? Cum putem face aceasta? Vezi și Deuteronomul 4:4 care ne învață ceva asemănător. Care este rolul nostru în acest întreg proces?

Luni, 22 iunie – Să învățăm de la Isus

Cel mai bun și mai inspirator exemplu de urmat este Domnul Hristos. El era familiarizat cu Scripturile, dornic să urmeze ce era scris și să rămână în Cuvânt.

2. Cum a folosit Isus Scriptura pentru a Se împotrivi ispitelor lui Satana? Care este locul Scripturii în credința noastră, în special când suntem ispitiți? Luca 4:4,8,10-12

Isus cunoștea foarte bine Cuvântul, era atât de familiarizat cu Scriptura, încât putea cita pe de rost. Această familiarizare trebuie să fi fost rezultatul timpului prețios petrecut cu Dumnezeu în studierea Scripturilor.

Dacă nu ar fi știut cuvintele exacte ale Scripturii și contextul în care erau prezentate, Diavolul L-ar fi putut înșela foarte ușor. Și Satana a citat Scriptura și a folosit-o în scopuri înșelătoare. De aceea, nu este suficient să poți să citezi din Scriptură așa cum a făcut Satana. Noi trebuie să știm ce altceva mai spune Scriptura despre un subiect și care este sensul corect. Doar o astfel de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu ne va ajuta pe noi, la fel ca pe Isus, să nu fim înșelați de vrăjmașul lui Dumnezeu, ci să putem să ne împotrivim atacurilor lui. Citim despre Isus că deschidea mintea urmașilor Săi ca să înțeleagă Scriptura, prezentându-le ce „este scris” (Luca 24:45,46; Matei 11:10; Ioan 6:45 etc.). El știa că aceia care citeau Scriptura pot ajunge la o înțelegere corectă: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10:26). Pentru Isus, cuvântul Scripturii era norma după care trebuie să trăiască omul.

În Ioan 7:38, Isus - Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup - le-a îndreptat atenția ucenicilor la ce spunea Scriptura. Doar cu ajutorul ei putem ști că Isus este Mesia cel făgăduit. Scripturile sunt cele care dau mărturie despre El (Ioan 5:39). Însuși Isus a fost dornic să rămână credincios Scripturii, Cuvântul lui Dumnezeu în formă scrisă. Dacă El era dispus să facă acest lucru, ce ar trebui să facem noi?

Ce experiență ai avut în folosirea Scripturii când ai fost ispitiți? Când ai fost ispitiți, ai început să citești din Biblie sau să citezi din ea? Ce s-a întâmplat și ce ai învățat din acea experiență?

Marti, 23 iunie – Isus și Scriptura

3. Ce mesaj puternic ne prezintă Isus despre relația Sa cu Biblia? Ioan 5:45-4

Unii oameni susțin că atunci când a vorbit, Isus a pus în contrast cuvintele Sale și cuvintele Scripturii, așa cum le găsim în Vechiul Testament, și că a pus cuvintele Lui mai presus de cuvintele Scripturii.

În Noul Testament citim că Isus a spus: „Ați auzit că s-a zis... Dar Eu vă spun...” (Matei 5:43,44; compară cu Matei 5:21,22,27,28,33,34,38,39). Când a rostit bine cunoscuta Predică de pe Muntele Fericirilor, Isus nu a încercat să desființeze Vechiul Testament sau să renunțe la el, așa cum pretind unii, ci a răspuns la diverse interpretări ale Scripturii și la tradițiile orale folosite de unii învățători ai acelor zile pentru a justifica un anumit comportament față de semeni, comportament pe care Dumnezeu nu îl cerea, nici nu îl tolera, de exemplu ura față de vrăjmași (Matei 5:43).

Isus nu a desființat Vechiul Testament în niciun fel și nici nu i-a subminat autoritatea. Din contră, chiar Vechiul Testament demonstrează cine este El. Însă El a întărit semnificația afirmațiilor Vechiului Testament îndreptându-ne atenția la intențiile lui Dumnezeu.

A te folosi de autoritatea lui Isus pentru a descalifica Sfânta Scriptură sau pentru a denigra unele părți din Biblie ca fiind neinspirate este probabil o formă foarte subtilă și, posibil, cea mai periculoasă formă de

critică a Scripturii, deoarece se face chiar în Numele lui Isus. Noi avem exemplul Său și putem vedea cum a întărit El autoritatea Scripturilor care, în zilele Sale, cuprindeau doar Vechiul Testament.

Isus a înălțat Scriptura în mod constant ca fiind un ghid de încredere. De fapt, în Predica de pe Munte El afirmă cu claritate: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17). El continuă și spune că oricine „va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor” (vers. 19).

Care sunt câteva învățături-cheie care Își au temelia în Vechiul Testament?

Miercuri, 24 iunie – Stai în liniște în prezența Cuvântului

Viețile noastre tind să fie haotice și pline de tensiune și stres. Uneori trebuie să muncim mult doar pentru a supraviețui și pentru a avea hrană pe masă. Alteori, chiar dacă avem cele necesare vieții, alergăm în stânga și în dreapta pentru că vrem mai mult. Ne dorim lucruri care credem că ne vor face fericiți și împliniți. Dar, în cartea Ecclesiastul, Solomon ne avertizează că nu întotdeauna se întâmplă așa.

Oricare ar fi motivul, putem fi atât de ocupați cu lucrurile acelei vieți, și asta se poate întâmpla foarte ușor, încât să Îl lăsăm deoparte pe Dumnezeu. Nu se poate spune că nu credem, dar nu petrecem suficient timp de calitate în studiu, rugăciune și pentru a ne apropia de Dumnezeu, „în mâna căruia este suflarea [noastră]” (Daniel 5:23). Putem fi atât de distrași de alte lucruri, încât să nu mai avem un timp de calitate cu Dumnezeu. Cu toții avem nevoie de momente în care să încetinim ritmul pentru a ne întâlni cu Mântuitorul nostru, Isus. Cum ne poate vorbi Duhul Sfânt dacă noi nu ne oprim să ascultăm? Timpul special petrecut cu Dumnezeu în liniște, studiind Cuvântul Său și stând în comuniune cu El prin rugăciune, este sursa vieții noastre spirituale.

4. Ce ne învață următoarele texte despre timpul petrecut cu Dumnezeu? De ce este atât de important acest timp? Psalmii 37:7; 46:10; 62:1,2,5

Dacă iubești pe cineva, petreci timp cu persoana iubită. Alege un loc în care poți citi și medita la Cuvântul lui Dumnezeu fără întreruperi. În viața noastră haotică, acest lucru se poate întâmpla doar dacă punem deoparte în mod voit un timp pentru această întâlnire. Adesea începutul zilei este cel mai bun moment pentru aceste minute de liniște și meditație. Astfel de momente înainte de începerea zilei de lucru pot deveni o binecuvântare pentru tot restul zilei, deoarece gândurile valoroase pe care le dobândești în acele momente te vor însoți multe ore. Fii creativ în a găsi timpul de calitate de care ai nevoie pentru a te întâlni cu Dumnezeu fără întreruperi.

Legătura cu Dumnezeul cel viu al Bibliei prin rugăciune îți influențează viața cum nimic altceva nu o poate face și te va ajuta să te asemeni mai mult cu Isus.

Cât de hotărât ești să cauți să petreci timp cu Domnul? Cum sunt acele momente și cum te ajută să cunoști mai bine realitatea și dragostea lui Dumnezeu?

Joi, 25 iunie – Memorare și cântec

„Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11). Memorarea Scripturii aduce multe binecuvântări. Când strângem pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu în mintea noastră putem aduce la viață ceea ce am memorat și le putem aplica în circumstanțe noi. În acest fel, Biblia are un impact direct asupra gândirii, deciziilor și ne influențează valorile și comportamentul. Memorarea Scripturii aduce Biblia în experiența noastră zilnică. Mai mult, ne ajută să ne închinăm lui Dumnezeu și să trăim o viață de credință conform cu Scriptura.

Memorarea Scripturii cuvânt cu cuvânt este o puternică apărare împotriva înșelăciunilor și a interpretărilor false. Ea ne face în stare să putem cita Scriptura, chiar în momente în care nu o avem cu noi fizic. Acest lucru se poate dovedi o reală putere pentru bine în confruntarea cu ispita sau cu provocări ostile. Când ne amintim făgăduințele lui Dumnezeu și ne concentrăm mintea asupra Cuvântului Său și nu

asupra problemelor noastre, gândul nostru se înalță la Dumnezeu, care are o mie de căi de a ne ajuta pe care noi nu le vedem.

5. Cum poate Cuvântul lui Dumnezeu pus în cântec să se înrădăcineze în mintea noastră? Efeseni 5:19; Coloseni 3:16

A cânta cuvintele din Biblie poate fi, de asemenea, un mod de a memora versetele Scripturii. Prin cântec, cuvintele Scripturii sunt memorate mai ușor. Combinarea cuvintelor Scripturii cu melodii frumoase va ancora cuvintele în gândul nostru și va fi un mod eficient de a alunga stările de neliniște. Pasajele din Scriptură puse în legătură cu melodii simple, dar armonioase, pot fi cântate și memorate cu ușurință de către copilași și adulți. Scriptura a fost o inspirație pentru numeroase oratorii cunoscute la nivel mondial, pentru simfonii și pentru alte opere muzicale care au modelat și influențat cultura creștină de-a lungul secolelor. Compozițiile care ne înalță mintea și ne îndreaptă gândurile către Dumnezeu și Cuvântul Său sunt o binecuvântare minunată și o influență pozitivă în viața noastră.

„Muzica este o parte din serviciul de proslăvire a lui Dumnezeu în curțile cerești și noi ar trebui să ne străduim să ne apropiem cât mai mult cu putință, în inimile noastre, de armonia corurilor cerești.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 594

Vineri, 26 iunie – Un gând de încheiere

„Ochiul firesc nu poate privi niciodată farmecul și frumusețea lui Hristos. Doar iluminarea interioară a Duhului Sfânt, care îi descoperă sufletului starea sa lipsită de speranță și ajutor fără mila și iertarea Purtătorului de păcate și fără jertfa desăvârșită a lui Hristos, poate să îl facă în stare pe om să discearnă mila Sa infinită, dragostea Sa nemărginită, bunăvoința și slava Sa.” - Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 155

„Porțiuni din Scriptură, chiar capitole întregi, pot fi învățate pe de rost pentru a fi repetate când Satana vine cu ispitele sale. ... Când Satana vrea să conducă mintea să zăbovească asupra lucrurilor lumești și senzuale, cea mai eficientă împotrivire este: *Stă scris*” - *The Advent Review and Sabbath Herald*, 18 aprilie 1884

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, cap. 11 „Înaltul privilegiu al rugăciunii”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 132-138

1. Cu ce anume compară psalmistul locuirea fraților împreună?
2. Care era concepția psalmistului despre locul de unde „scotea” Domnul vântul?
3. Ce anume solicitau biruitorii de la prizonierii iudei?
4. Ce anume vede și cunoaște Domnul, deși este „înălțat”?

Evangelizare, Secțiunea 8, subcapitolul „Adevărul despre sanctuar”

5. Ce teorie falsă menționează Ellen G. White că va introduce vrăjmașul, printre altele?

[*Salt la Cuprins*](#)

Școala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

